

ЖУРНАЛ ВИЗНАНО ПЕРЕМОЖЦЕМ КОНКУРСУ «СВІТОЧ ПРИДНІПРОВ'Я»

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ЩОМІСЯЧНИК

ВИХОДИТЬ З ЛИПНЯ 1991 р.

БОРИСТЕН

2014 рік

№ 9 (278)

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ, ПУБЛІЦИСТИЧНИЙ
ТА НАУКОВО-ПОПУЛЯРНИЙ ЩОМІСЯЧНИК

В УКРАЇНІ Є НАДІЯ

«БОРИСТЕН» — літературно-мистецький, публіцистичний та науково-популярний щомісячник

Шеф-редактор **Фідель СУХОНИС**
РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ:
ІВАНЕНКО Валентин Васильович — Дніпропетровський національний університет ім. Олеся Гончара, проректор, доктор історичних наук, професор.
СВІТЛЕНКО Сергій Іванович — Дніпропетровський національний університет ім. Олеся Гончара, декан історичного факультету, доктор історичних наук, професор.
ШВИДЬКО Ганна Кирилівна — Національний гірничий університет (м. Дніпропетровськ), професор кафедри історії і політичної теорії, доктор історичних наук, професор.
УДОД Олександр Андрійович — Інститут інноваційних технологій та змісту освіти Міністерства освіти і науки України (м. Київ), директор, доктор історичних наук, професор.
ВАСИЛЕНКО Віталій Олександрович — Національний гірничий університет (м. Дніпропетровськ), професор кафедри історії і політичної теорії, доктор історичних наук, професор.
ПОПОВСЬКИЙ Анатолій Михайлович — Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ, професор кафедри мовної підготовки, доктор філологічних наук, професор.
ДЕМЧЕНКО Володимир Дмитрович — Дніпропетровський національний університет ім. Олеся Гончара, декан факультету систем та засобів масової комунікації, доктор філологічних наук, професор.
ЗАВЕРТАЛЮК Нінель Іванівна — Дніпропетровський національний університет ім. Олеся Гончара, професор кафедри української літератури, доктор філологічних наук, професор.
ШЕПЕЛЄВ Максиміліан Альбертович — Дніпропетровський національний університет ім. Олеся Гончара, завідувач кафедри міжнародних відносин, доктор політичних наук, доцент.
ТОКОВЕНКО Олександр Сергійович — Дніпропетровський національний університет, декан соціально-гуманітарного факультету суспільних наук та міжнародних відносин, доктор філософських наук, професор, голова спеціалізованої вченої ради ДНУ ім. О. Гончара з політичних наук.
ГНАТЕНКО Петро Іванович — Дніпропетровський національний університет, завідувач кафедри філософії, доктор філософських наук, професор, член спеціалізованої вченої ради ДНУ ім. О. Гончара з політичних наук.
ТЕРЕЩЕНКО Алла Костянтинівна — інститут мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. Рильського НАН України (м. Київ), провідний науковий співробітник, доктор мистецтвознавства, професор.
СТЕПОВИК Дмитро Власович — інститут мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. Рильського НАН України (м. Київ), провідний науковий співробітник, доктор мистецтвознавства, професор.
ГРИЦА Софія Йосипівна — інститут мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. Рильського НАН України (м. Київ), провідний науковий співробітник, доктор мистецтвознавства, професор.
НАЙДЕН Олександр Семенович — інститут мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. Рильського НАН України (м. Київ), провідний науковий співробітник, доктор культурології, професор.
КИТОВА Світлана Андріївна — Черкаський національний університет ім. Б. Хмельницького, професор кафедри української літератури, доктор культурології, професор.
ШЕИКО Василь Миколайович — Харківський державний університет культури, ректор, доктор історичних наук (культурологія), професор.
КУЦ Ірина — коректор.

Представництва редакції:
у Києві: Володимир Барна, вул. Банкова, 2, 01024, м. Київ, тел. 066-6243231
у США: Bahriany Foundation, INC 19669 Villa Rosa Loop Fort Myers, FL., 33967 USA.
а редакційні справи у США та Канаді: Mr. V. Babanskyj, 74 Oakridge, Watchung, N.J, 07069, USA;
в Канаді: Mr. N. Vorotilenko, 9424 173 Str., Edmonton, AB., T5T 3K8, Canada;
у Румунії: Ritco Virgil STR. 1 Decembrie 7. Bloc 19 Sc B. Ap. 8 8885 Macin Jud. Tulcea Romania;
у Бразилії: Wira SELANSKI, Rua General Glicério, 400 apt. 701, 22245-120 Rio de Janeiro, RJ Brasil, Telefax: (00-55-21) 2557-5517;
у Австралії: Mr. Fedir Habelko 5. Reserve C. T., Glenroy VIC. Australia — 3046 T. & Fax: 03.93061997;
у Ізраїлі: Svitlana Glaz, Arie Rubin, 18/1, Lod, Israel;
у Польщі: Jurii Hawryluk, skr. poczt. 55, 17-100 Bielsk Podlaski, Polska;
Кольпартер на США та Мексику: Barion Chejlyk 45 Mountain Ave. Warren, N. J. 07059.

Редакція не відповідає за думки і факти, викладені авторами на сторінках щомісячника. Листується з читачами лише через журнал. Редакція сплачує гонорари тільки за матеріали, які замовлені авторам.
 Редакція залишає за собою право скорочувати матеріали без згоди авторів.
Адреса: журналу «Бористен», вул. Телевізійна, 3, 49010, Дніпропетровськ—10, Україна
Телефони: 050-340-28-27, (056) 713-52-58.
E-mail: fidelsukhonis@gmail.com
Наша веб-сторінка: www.borysten.com
 Читайте нас на facebook за адресою: <https://www.facebook.com/borysteninfo>
Серія КВ, реєстр, номер 16084-4556 ПР Рік видання двадцять третій.
ЗАСНОВНИК: Дніпропетровська міська громадська організація «Товариство шанувальників журналу «Бористен». Національний гірничий університет, Дніпропетровський національний університет ім. Олеся Гончара. **ВИДАВЦІ:** Дніпропетровська міська громадська організація «Товариство шанувальників журналу «Бористен», Національний гірничий університет, Дніпропетровський національний університет ім. Олеся Гончара.
 Постановою президії ВАК України від 9 квітня 2008 року за № 1-05/4 журнал внесено до переліку наукових фахових видань України, у яких можуть публікуватися основні результати дисертаційних робіт з історії філології політичних наук, мистецтвознавства та культурології.
 Номер рекомендовано до друку вченою радою НГУ України.
Формат 60/84/8, друк офсетний.
Умов друк. арк. 4,65. Тираж 1500.
Друк ФОП Кругляк І.С. Свідоцтво ДП № 160-р від 16.05.2013

УКРАЇНО, ти моя молитва...
Василь Симоненко

МАЛЕНЬКА ВКРАЇНОЧКА

*А я дівчинка маленька,
 Україна — моя ненька...
 Край Карпатський — батько мій -
 Любий серцю, дорогий.*

*В мене стрічка у косичці,
 Файні квіти на спідничці,
 З гір водичка у відерці,
 А Вкраїнонька у серці.*

*Через річку, через поле
 Я піду по стежці в гори
 І смерічці заспіваю,
 Як я землю цю кохаю.*

*Хай почує спів мій пташка
 І замріяна ромашка,
 І усі карпатські села,
 Бо щаслива я й весела.*

І. Тучак

-ЗМІСТ-

Нас єднає перемога - 1 стор.
 Вихованням Дніпропетровського навчально - реабілітаційного центру облаштують ігровий майданчик та відремонтують басейн - 2 стор.
 Профтехосвіта Дніпропетровщини - лідер з розробки освітніх стандартів для підготовки фахівців металургійної галузі - 3 стор.
 Діти Марганця за мир - 4 стор.
 Діти Дніпропетровщини ініціювали збір коштів для військових - 5 стор.
 Про вічне і тимчасове - 6 стор.
 «В медицині дрібниць не буває» - 7 стор.
 Заклади освіти Криворіжжя провели благодійний ярмарок задля підтримки бійців батальйону «Кривбас» - 8 стор.
 Криворізька шкільна бібліотека отримала сучасну автоматизовану систему - 9 стор.
 Ласкаво просимо до братерства ДНУ! - 10 стор.
 Завершилася II Міжнародна українсько-польська археологічна експедиція - 12 стор.
 Ще один крок до професіоналізму - 13 стор.
 Стипендії фізтехівцям від фонду «Україна» - 14 стор.
 «Єдина родина — моя Україна» - 15 стор.
 Студентам ансамблю «Веселка» аплодує Барселона і вся Каталонія - 16 стор.
 На варті рідної землі - 17 стор.
 Революція, війна та демократія - 18 стор.

Найстаріший університет Придніпров'я святкує своє 115 - річчя; Визначено переможців конкурсу; Сьогоднішня; Незламна; Україна і Бразилія; Не знищений потяг наших людей до своїх витоків, народних традицій; Пишучи рукою Кобзаря - кольорова вкладка.

Статті Олексія Коновала; Світло українського кіно - 20 стор.
 Потреба молитви, але не тільки - 21 стор.
 Під Донецьком героїчно загинув випускник Національного гірничого університету Олександр Петрушев - 22 стор.
 Коли причина стає зрозумілою - 23 стор.
 Про того, хто не цар, а в короні, не годинник, а час промовляє, не сторож, а всіх будить - 26 стор.
 Сповідь - 27 стор.
 Олег Андрішко - 28 стор.
 Про Україну: історія і собистості - 30 стор.
 Подорож у минуле... - 31 стор.
 Як заєць ошукав ведмедя - 32 стор.
 Наші переклади - 33 стор.
 Літературні пародії від Сергія Дзюби - 34 стор.

Нас єднає перемога

В Апостолівському центрі підготовки та перепідготовки робітничих кадрів Дніпропетровщини під егідою учнівського самоврядування «Нове покоління» стартувала акція «Нас єднає перемога!».

Учні та працівники закладу збирають кошти для українських військових, які знаходяться в зоні АТО та захищають нашу Батьківщину на кордоні. Основним завданням акції є виховання патріотизму учнівської молоді, небайдужість до проблем нашої держави. Всі зібрані кошти будуть передані в Апостолівську волонтерську організацію.

Також в навчальному закладі триває Всеукраїнська акція «Лист пораненому». Діти пишуть листи-подяки солдатам, висловлюють співчуття пораненим та своєю добротою, людяністю вселяють в душі кожному солдатів віру у щасливу і світлу долю української нації.

В.М. Василенко, директор НМЦ ПТО у Дніпропетровській області

Вихованцям Дніпропетровського навчально-реабілітаційного центру облаштують ігровий майданчик та відремонтують басейн

На теперішній час у Центрі навчаються 230 учнів, які мають вади слуху та мови. Більшість вихованців знаходяться у закладі цілодобово. Тому надзвичайно важливо створити максимально комфортні умови для їх навчання та відпочинку. На цьому наголосив перший заступник голови облдержадміністрації Анатолій Крупський під час виїзної наради з питань підготовки до опалювального сезону.

У Дніпропетровському багатопрофільному навчально-реабілітаційному ресурсно-методичному центрі для дітей з особливими потребами працюють чотири відділення. Це корекційно-слухове, реабілітаційне, а також відділення для дітей з порушенням мовлення та секція для дошкільнят. Навчатися жити повноцінним життям учням допомагають понад 70 педагогів Центру. З них 39 вчителів мають вищу дефектологічну освіту.

Набиратися сил і здоров'я діти можуть під час занять з лікувальної фізкультури та масажних процедур. Для ігор і відпочинку вихованці мають спортивний майдан-

чик та власний рокарій. Найближчим часом у футбольного поля з'явиться нове, м'яке покриття. Крім того, у цьому навчальному році на території центру вже розпочато будівництво басейну.

Очікується також, що вже до кінця 2014 року на базі Дніпропетровського багатопрофільного навчально-реабілітаційного ресурсно-методичного центру буде відкрито спеціальний Центр розвитку дитини. Тут зможуть отримувати необхідні навички школярі та дошкільнята, які вчаться інклюзивно у дитсадках і школах області. Можливості додатково відвідувати корекційні заняття уже чекають близько двадцяти маленьких мешканців Дніпропетровщини.

Довідка:

Навчальний процес для дітей з вадами слуху та мовлення здійснюється за допомогою спеціальної звукопідсилюючої апаратури. У центрі працюють системи з індивідуальними апаратами «Bernaфон», FM-системи колективного користування або індивідуальних занять з програмами «Видима мова» та «Живий звук».

За інф. ДОН ДОДА

Профтехосвіта Дніпропетровщини - лідер з розробки освітніх стандартів для підготовки фахівців металургійної галузі

На базі навчально-методичного центру професійно-технічної освіти у Дніпропетровській області відбувся круглий стіл «Професійні стандарти у сучасній практиці роботодавців, який проводився у рамках проекту «Ефективна взаємодія на ринку праці: роботодавці – громадяни – заклади освіти».

Учасниками круглого столу були представники Департаменту ПТО Міністерства освіти і науки України, департаменту освіти і науки Дніпропетровської облдержадміністрації, Федерації металургів України, Інституту професійно-технічної освіти Національної академії педагогічних наук України, керівники професійно-технічних навчальних закладів, працівники методичної служби ПТО області, експерти, які працюють в галузі освіти.

У ході засідання представлено результати дослідження, проведеного громадською організацією Фонд «Європа XXI», та розглянуто модель професійного стандарту, яка розроблена Федерацією металургів України. Учасниками заходу обговорено проблемні питання розробки та реалізації освітніх стандартів професійно-технічної освіти, необхідність створення гнучкої системи професійної освіти. Значну увагу було звернуто на питання неформальної освіти на підставі нових документів про вхідний контроль знань та підвищення кваліфікації фахівців.

Результатом дискусії та обговорення проблемних питань стало визначення необхідності поглиблення практичної співпраці роботодавців, освітян і громадських організацій з формування змісту професійної

освіти і навчання, орієнтованого на підготовку висококваліфікованих робітників відповідно до потреб економіки та регіонального ринку праці, впровадження в навчальний процес інноваційних технологій виробництва.

Учасники прийшли до згоди щодо необхідності подальшої співпраці, консультацій та практичного сприяння у розробці нових стандартів ПТО металургійного профілю за участю роботодавців, освітян, громадських організацій та ресурсів навчально-методичного центру професійно-технічної освіти у Дніпропетровській області.

В.М.Василиненко,
директор навчально-методичного центру професійно-технічної освіти у Дніпропетровській області

Діти Марганця за мир

Події, які відбуваються в Україні останнім часом, турбують не тільки дорослих. Діти також дуже переживають за долю нашої Батьківщини. За ініціативи лідерів дитячого самоврядування було вирішено запропонувати всім школам міста провести акцію «Діти Марганця за мир».

Учні Марганецької загальноосвітньої школи I-III ст. №3 відкрили акцію «Діти Марганця за мир» 5 вересня 2014 року.

Після основних уроків було проведено урок безпеки, під час якого відбулася доволі серйозна розмова про поведінку дітей під час бойових дій, авіанальотів, вибухів, терористичних актів, поводження з вибухонебезпечними предметами.

А далі всі учні школи вийшли на флешмоб, де намагалися донести до всього світу, що Україна – мирна країна.

Потім наймолодші малювали на асфальті, діти середніх класів демонстрували зроблені своїми руками «обереги воїнам», учні 7-8 класів провели спортивні змагання під гаслом «Наші спортивні перемоги – тобі Україно!».

А старшокласники з величезним зазв'язттям фарбували шкільний паркан на вул. Лермонтова (велика подяка за фарбу Ляшенко Ю.А., за наждачний папір Гузун О.). Хоч було жарко і багато роботи, найпалкіші патріоти працювали натхненно і прикрасили наше місто ще одним прапором України. Ми дуже горді тим, що зробили. Запрошуємо всі школи Марганця та Дніпропетровської області приєднатися до акції «Діти Марганця за мир».

Інф. ДОН ДОДА

Діти Дніпропетровщини ініціювали збір коштів для військових

У школах Дніпропетровщини пройшли масові акції підтримки українських солдат. В одних школах діти провели ярмарки, де продавали вироби виготовлені своїми руками, в інших змайстрували патріотичні коробочки, до якої кожен міг зробити свій внесок. Передавали кошти та листи з побажаннями миру та добра.

«Для нас це була велика несподіванка, коли до облдержадміністрації прийшли гості зі школи-інтернату. З'ясувалося, що у них пройшов ярмарок, для якого діти своїми руками виготовили сувеніри та солодощі. Вони це зробили для того, щоб допомогти нашим хлопцям, які сьогодні знаходяться у зоні АТО. Організували ярмарок діти самі, без допомоги дорослих – від виготовлення поробок до їх продажу. Коли про це дізналися батьки – безумовно підтримали дітей. Це просто неймовірно, що у дітей – такий патріотизм. Це неможливо передати словами. Їх вчинки говорять самі за себе», - сказав Борис Трейгерман.

Діти загальноосвітньої санаторної школи-інтернату №3 зібрали під час ярмарку лише за 1 годину 11,5 тис

грн. Всі кошти вони віднесли до відділення банку та передали на рахунок Фонду оборони країни.

«У нашій школі відбувся ярмарок. Гроші з цього ярмарку ми хочемо передати хлопцям в зону АТО. Тому що їм зараз дійсно дуже важко. За 1 годину ми збрали 11 тисяч гривень. Це було несподівано, але це правда», - розповів Олексій Дмитренко, учень 7 класу.

Юля Діденко, учениця 7 класу, додала: «Ми самі не очікували, що всі так легко відгукнуться. Нам сподобалася ця ідея, ми всі загорілися і почали домовлятися, як це буде. Потім дізналися батьки і почали нам допомагати. На ярмарку деякі діти продавали свої вироби, деякі випічку. Хто що міг, те й зробили. Тепер ми хочемо допомогти солдатам. Адже це дуже боляче і погано, коли в країні таке відбувається».

Як розповідає член батьківського комітету школи Наталія Олександрівна, всі діти дуже важко переживають ті події, які відбуваються в Україні. Тому вони самостійно вирішили їм допомогти. «Мій син навчається в інтернаті, прийшов до дому і каже: ми збираємось роботи ярмарку, давай зробимо якийсь виріб чи спечемо щось. Я, як і інші батьки, підтримали дітей. Допомогли все це продати. Ціни не вказували. Продавали вироби навіть по гривні. Та не дивлячись на це, змогли зібрати понад 11 тисяч гривень», - зазначила вона.

Свій внесок на допомогу українській армії зробили й діти школи-інтернату № 90. Вони ініціювали акцію «Мільйони сердець», яка направлена на допомогу солдатам, які воюють на Донбасі. Випускники самі зробили дві коробки, які розмістили в класах. Вчителі, батьки та діти заходили до класу та по можливості кидали туди гроші.

«Я хочу побажати нашим захисникам щастя, здоров'я, пораненим – швидкого одужання. Також хочу сказати їм, щоб тримались. Вони наші герої. Їх сім'ям бажаю, щоб у них

не було горя, лише благополуччя та чисте небо над головами», - сказав Володимир, учень школи-інтернату № 90.

За інф. ДОН ДОДА

Християнська сторінка

ПРО ВІЧНЕ І
ТИМЧАСОВЕ

Евангеліє від Луки (14, 15-24)

В основу бесіди покладено книгу о. Олександра Меня „Світло в пітьмі сяє“, яку переклав українською мовою Лев Хмельковський і випустило в світ львівське видавництво „Свічадо“ у 1995 році. Талановитого християнського просвітителя о. О. Меня вбили у Подмоскові 9 вересня 1990 року ударом сокири по голові. Його вдова Наталя Григоренко доручила Л. Хмельковському переклад творів о. О. Меня.

Один древній мудрець говорив: не можна двічі ввійти в ту ж саму річку, тому що вода біжить і через секунду це вже не та сама вода, а інший потік. Звичайно, воду можна і зупинити, спорудивши греблю, але не можна зупинити плину часу. Не можна зупинити час - він усе забирає. А Господь з вічності простягає нам руку, щоб ми у цій течії життя не загубилися, не захлинулися, щоб ми мали силу, яку отримуємо від Нього, силу Його благодаті і любові.

Але від нас залежить, чи зможемо ми цим скористатись, тому що човник нашого життя швидко ковзає повз береги, і ось пристань чудова, і ми замислюємось: «Причалити, не причалити». Але поки думали, вона промайнула.

Є розповідь про чоловіка, який в дитинстві, гуляючи вулицею, побачив стіну, а в ній зелені двері. Він прочинив їх, вони легко піддалися, він увійшов і побачив чарівний сад, якого він ще ніколи за свої малі роки не бачив і там росли дивовижні квіти, гралися чудові звірі, співали незвичайні птахи, і жінки казкової доброти вітали його. І як уві сні він пішов звідти - йому так не хотілося залишати цей чарівний сад, і жінки-хоронительки саду йому сказали: «Коли-небудь ти до нас повернешся, але тільки, якщо захочеш».

І от через багато-багато років, коли він вже був студентом і їхав цією

ж вулицею, раптом побачив цю давно забуту стіну, і ту зелену хвіртку. Він хотів гукнути водієві: «Зупинись!», але подумав: «Я запізнюся на екзамен, запізнюся до інституту», і поїхав далі, думаючи: «Я повернуся, а потім вже у цю хвіртку постукаю». Та коли він повертався, цих дверей вже не побачив: стояли будівлі, була стіна, а ніякої хвіртки не було. І так бувало кілька разів за його життя: коли він кудись поспішав у своїх справах, раптом перед його очима виникала стіна і таємнича зелена хвіртка до чарівного саду. І він говорив собі: «Ось воно! Але зараз мені ніколи, зараз я маю поспішати, зйду на зворотньому шляху». Але зворотнього шляху не було.

І коли він постарів, то збагнув, що марно поспішав, що все це було пусте, що він ганявся за привидом, а головне щастя свого життя прогавив. І тоді він вийшов вночі, сповнений відчаю і став тинятися цією вулицею, сподіваючись побачити і стіну, і хвіртку. А вранці його знайшли мертвим - він впав у темряві до ями.

Це оповідь-притча про наше життя. Ви сьогодні читали євангельську притчу про те, як цар кликав людей на шлюб свого сина, на свято, на бенкет - і всі його друзі відмовлялися з різних причин: один землю прибрал, інший купив волів - кожний мав своє виправдання - і прогавили вони ту мить, і життя промайнуло далі, пронеслось, щоб коротку відстань пробігти до кінця.

От і ми з вами так само мчимо, а голос Божий нас кличе: «Зупинись, повернись!» Голос вічності кличе нас: «Є в мене для тебе все: серце Христове, яке всім відкриє і любов Христова, яка всіх вкриває, зупинись, послухай!» Для того й дзвони влаштували у церквах, щоб люди, йдучи дорогою або працюючи, зачувши го-

Провідники рубрики:
почесний доктор теології **Леонід ЯКОБЧУК**
та журналіст **Лев ХМЕЛЬКОВСЬКИЙ**

лос дзвону, сказали: «Господь кличе нас», і кожен, хто був на риллі, чи на базарі, зупинився у цей час і помолвився.

Був навіть благочестивий звичай - і в нас, і на Заході - у певні миті богослужіння, коли освячують Дари, бив дзвін й усі люди, які слухали його, переривали на мить свою працю, щоб згадати про Господа, згадати про Небо, звести очі до Неба - ми ж весь час в землі копіраємось, ніби нам вічно на ній жити.

Піднести очі до Неба, щоб ожити, мати дар Духа Святого, щоб відчувати, що Вічність поруч. А ми проходимо повз нього, не помічаємо, сплещимо, і залишаємось з порожніми руками. Апостол Павло говорить про себе: «Я скінчив свій вік, віру зберіг, і тепер вінець готується мені».

І дай Бог, аби ми з вами наприкінці нашого бігу могли сказати про себе, що ми вік скінчили, віру зберегли. Але як ми можемо зберегти віру в цьому сум'ятті, безладді? Тільки якщо час від часу дивитимемось на Небо, тільки звертаючи своє серце до Того, Хто завжди над нами, над усім скоро-минучим, швидкоплинним, тимчасовим, тому ще завжди стоїть Господь і закликає: «Прийдіть до Мене всі, стурдовані і пригнічені, візьміть тягар Мій на себе: бо гніт Мій благо і тягар Мій легкий».

«В медицині дрібниць не буває»

Дніпропетровський національний університет імені Олеся Гончара передав Дніпропетровському клінічному військовому госпіталю обладнання і медикаменти, придбані за благодійні внески студентів і викладачів, що склали близько 20 тисяч гривень.

Сьогодні військовий госпіталь працює з двохсотвідсотковим навантаженням, сюди прибувають поранені військовослужбовці із зони АТО з ураженнями середньої важкості. Як зазначив начальник госпіталю Андрій Рильський, лівову частку всіх уражень в ході бойових дій, що відбуваються на сході держави, складають саме травматичні ушкодження, переломи кісток: відкриті, закриті, вогнепальні. «Тому ультрафіолетові камери та бактерицидні опромінювачі, передані сьогодні університетом, допоможуть оперативніше працювати. В медицині дрібниць не буває, все, що нам передають для лікування поранених, є цінним, необхідним і своєчасним. До нас приїздять фахівці з Києва, Вінниці для надання допомоги пораненим, ми підготували документи на розширення госпіталю, тож заклад стане потужнішим», - наголосив Андрій Семенович.

Придбані університетом три ультрафіолетові камери для зберігання медичного стерильного інструмента, бактерицидні опромінювачі для стерилізації перев'язувального матеріалу, хірургічні шовні матеріали та найнеобхідніші медикаменти для лікування військових, які прибули із зони АТО, були передані до хірургічного відділення шпиталю. Ректор ДНУ Микола Поляков зазначив, що виконує почесне доручення колективу: «У нашому університеті, думаю, кожен відчуває потребу надати допомогу пораненим і тимчасово переселеним із зони АТО. Хтось працює у волонтерському центрі з дітьми, що приїхали з Донецької і Луганської областей, хтось збирає необхідні речі, хтось надає юридичну і психологічну допомогу, збирає кошти на необхідне медичне обладнання, хтось допомагає в госпіталі. Університет уже допоміг шпиталю у проведенні Інтернету для поранених військових, що перебувають у хірургічному відділенні. У списку добрих справ викладачів і студентів - матеріальна допомога у придбанні медичних препаратів, волонтерська робота студентів і викладачів у координаційному центрі «Допомога Дніпра», де щоденно працюють біля 25 осіб.

Ми координуємо наші зусилля із медиками, владними структурами, що займаються цими питаннями, і намагаємось надавати саме ту допомогу, що сьогодні необхідна, і саме там, де вона потрібна», - наголосив ректор ДНУ.

Нелегку волонтерську роботу координують проректор ДНУ Валентин Іваненко та керівник Центру соціальних ініціатив і волонтерства ДНУ Зоя Бондаренко. Так, за фінансового сприяння завідувача кафедри соціальної роботи Оксани Осетрової та завдяки небайдужості випускників цієї кафедри придбано 3д роутер для госпіталю, сплачено кілька місяців користування Інтернетом та здійснено підключення та налаштування обладнання.

Сьогодні на лікуванні в Дніпропетровському клінічному військовому госпіталі перебуває близько 160 поранених, після необхідного терміну лікування вони отримають 30-денну відпустку, після якої проходять повторний огляд і, згідно з висновками лікарів, або повертаються до військової частини, або продовжують лікування.

Інформаційно-аналітичне агентство
ДНУ ім. О.Гончара
тел.: 374-98-20
www.dnu.dp.ua

Для того, щоб поповнити знання Біблії, почути відповіді на запитання людей про різні проблеми повсякденного життя, слухайте християнську радіопрограму «Відвертість», яка виходить в ефір з Києва, щонеділі о 17:45, на першій програмі Українського радіо.

Заклади освіти Криворіжжя провели благодійний ярмарок задля підтримки бійців батальйону «Кривбас»

У знак підтримки бійцям, які знаходяться в зоні АТО, криворізькі заклади освіти разом із представниками національно-культурних товариств 13 вересня 2014 року об'єдналися заради спільної ідеї – ідеї миру, добра, єдності.

Благодійний ярмарок пройшов у приміщенні КЗ «Криворізький академічний міський театр драми та музичної комедії імені Тараса Шевченка». Всю запропо-

новану продукцію важко перерахувати: це обереги, картини, аксесуари, іграшки тощо, але головне – все це зроблено учнями, юними майстрами.

Мешканцям та гостям міста було запропоновано пройти у наступний зал, де їх чекало різноманіття продукції національно-культурних товариств, яку виставляли на продаж у благодійному аукціоні. В акції брали участь: криворізька вірменська громада ім. Григорія Лусаворича; криворізька міська єврейська громада; криворізька грузинська громада «Руставелі»; криворізька міська громадська організація «Товариство німців «Відергебурт»; криворізьке національно-культурне товариство «Весна Молдови»; товариство корейської культури «Соман» м.Кривого Рогу; Громадська організація «Спілка поляків «Ойчизна» м.Кривого Рогу; криворізький місцевий осередок Конгресу азербайджанців України.

Також актори КЗ «Криворізький академічний театр музично-пластичних мистецтв «Академія руху» презентували глядачам виставу «І мертвим, і живим, і ненародженим...».

Спільними зусиллями зібрано майже 255 тисяч гривень на підтримку бійцям батальйону територіальної оборони «Кривбас», які підтримують мир та спокій. Дякуємо всім! Будьмо разом і ми переможемо!

За інф. ДОН ДОДА

Криворізька шкільна бібліотека отримала сучасну автоматизовану систему

основу для реформування та розвитку української середньої освіти в напрямку зміни її якості.

За ініціативою директора Криворізької загальноосвітньої школи I-III ступенів №102 Світлани Саричевої заклад включено до числа модельних шкіл, на базі яких встановлено «ШБІЦ-інфо». Це забезпечить міцний фундамент для інформаційного забезпечення освітнього процесу в школі вже сьогодні та на далеку перспективу.

5 вересня систему було встановлено в шкільній бібліотеці. Саме шкільний бібліотекар має творчо використовувати систему «ШБІЦ-інфо» для бібліотечно-інформаційного обслуговування учасників навчально-виховного процесу. Інноваційна розробка спрямована для школярів, педагогів, батьків.

Наприкінці минулого тижня бібліотекар Валентина Сластіна провела майстер-клас для педагогів школи, на якому ознайомила з правилами роботи системи. Усі учасники навчально-виховного процесу мають можливість працювати з текстами документів, користуючись єдиним об'єднаним електронним каталогом.

Найважливіша риса сучасного вчителя – уміння та бажання вчитися, не задовольняючись досягнутим й завжди шукати в житті нове. Система «ШБІЦ-інфо» задовольнить потреби у професійній діяльності найвибагливішого вчителя, а бібліотека стане інформаційним «мостиком» між вчителем та учнем.

Інноваційно-методичний центр планує ознайомлювати педагогів, бібліотекарів закладів освіти з досвідом роботи електронної бібліотеки через проведення низки методичних заходів.

За інф. ДОН ДОДА

Понад 20 студентів-магістрів Дніпропетровського вишу зможуть навчатися за ексклюзивною спеціальністю «МЕНЕДЖМЕНТ КООПЕРАТИВІВ»

У новому навчальному році студенти, які розпочнуть навчання на магістратурі у Дніпропетровському державному аграрно-економічному університеті, зможуть навчатися за спеціальністю «Менеджмент кооперативів». Навчальна програма буде доступна лише для студентів Дніпропетровщини та Києва.

«Менеджмент кооперативів» у виші вивчатимуть в рамках спеціальності «Менеджмент організації і адміністрування». Відомо, що викладати дисципліну будуть троє учасників Канадського кооперативного зернового тренінг-проекту. Планується, що до лекційних матеріалів курсу увійдуть напрацювання фахівців зернового проекту.

«Важливо досліджувати трансформації кооперативного руху, адже ця формула залишається актуальною економічною та соціальною моделлю для фермерів. Мета навчального курсу – ознайомити майбутніх фахівців з сучасними проблемами дрібних та великих кооперативів. Використання канадського досвіду може допомогти підтримувати та розвивати сільськогосподарські об'єднання України у майбутньому», - зазначив професор інституту кооперативних досліджень та освіти IRECUS при Університеті Шербрук (Канада) Мішель Ляфльор.

У рамках навчання студентам запропонують прослухати лекції від професорів Канадсько-

го університету Шербрук (Канада). Крім того, молоді фахівці зможуть взяти участь у спільних наукових дослідженнях розвитку кооперативного руху України.

Нагадаємо, що з 18 серпня 2014 року на Дніпропетровщині триває п'ятиденний тренінг Канадського кооперативного зернового проекту. У лекційних заняттях беруть участь 20 фахівців з семи областей України. Дніпропетровщину представляють восьмеро експертів. Зокрема, це провідні науковці Дніпропетровського державного аграрно-економічного університету, а також молоді вчені області.

За інф. ДОН ДОДА

Ласкаво просимо до братерства ДНУ!

В останній день літа Дніпропетровський національний університет імені Олеся Гончара відзначив особливу подію: кращій ВНЗ регіону прийняв до своєї дружньої родини майже три тисячі першокурсників. Урочиста посвята у студенти стала для цих юнаків та дівчат першим кроком до нових відкриттів, які вони неодмінно зроблять у стінах своєї alma-mater.

Яскраве свято молодості та найкращих сподівань зібрало гостей у парку ім. Т. Шевченка, біля Палацу студентів ДНУ. Урочистою промовою свято відкрив ректор Дніпропетровського національного університету ім. Олеся Гончара Микола Вікторович Поляков. «У цьому році більше п'яти тисяч молодих людей стали студентами нашого університету, – зазначив Микола Вікторович. – Із них майже три тисячі – це бакалаври, більше, ніж півтори тисячі, – спеціалісти та 900 осіб – магістри. Право бути студентами нашого навчального закладу усі вони вибороли завдяки натхненній наполегливій праці. Я особливо вітаю першокурсників і бажаю їм, щоб студентська пора стала для них насправді незабутньою, щоб у ній було цікаве дозвілля, яскраві події, і, найголовніше, плідна праця».

Почесними гостями свята стали Герой України, випускник ДНУ 1960 року, керівник міжнародного проекту «Морський старт» Володимир Команов, заступник началь-

ника управління освіти та науки Дніпропетровської міської ради Віктор Горячев, єпископ Новомировський владика Євлогій, митрополит Дніпропетровський та Павлоградський владика Іриней. Володимир Команов щиро звернувся до першокурсників: «Я дивлюся у ваші обличчя і мене переповнюють радість і гордість. Ви стали студентами одного із найславніших вищих навчальних закладів України і маєте щастя навчатися у кращих вчених, які його очолюють». Владика Іриней благословив студентів на старанну та натхненну працю, дав їм добре напутнє слово у дорогу до знань.

Родзинкою свята стало вручення першокурсникам символічних студентського квитка, залікової книжки, «Граніту науки» та Кубка-естафети. Право прийняти залікову книжку із рук ректора університету отримали: Андрій Селіванов – студент факультету прикладної математики, який отримав по 200 балів на ЗНО з математики та фізики та став бронзовим призером XXVI Міжнародної олімпіади з інформатики в Тайвані, та Анастасія Черкащенко – студентка факультету суспільних наук і міжнародних відносин, яка отримала максимальні 200 балів під час ЗНО з математики і перемогла на олімпіаді з української мови та комп'ютерних наук. Студентський квиток отримувала першокурсниця факультету української й іноземної філології та мистецтвознавства, стипендіатка

Кабінету Міністрів України, переможниця Всеукраїнської олімпіади та Мовно-літературного конкурсу Анастасія Кириченко. Почесне право прийняти символічний «Граніт науки» було надане Єгору Геленку – студенту механіко-математичного факультету, який отримав 200 балів за результатами проходження ЗНО з математики та здобув перемогу в обласній олімпіаді з фізики, математики, програмування, а також Дар'ї Тарнопольській – студентці факультету біології, екології та медицини – переможниці обласної олімпіади з біології та володарці 200 балів із ЗНО з української мови. Кубок-естафету урочисто прийняли студентка історичного факультету, переможниця Всеукраїнського етапу МАН «Історичне краєзнавство», володарка помаранчевого поясу з тхеквондо Ангеліна Буланова та студент факультету міжнародної економіки, «золотий» медаліст, легкоатлет Максим Помазан.

Бурхливими оплесками зустріли першокурсники привітання від студентів-іноземців, з якими виступила студентка факультету української й іноземної філології та мистецтвознавства, громадянка Конго Дьямонтані Джусте Дівін.

Останнього літнього вечора цього року новоспечені першокурсники залюбки ділилися своїми думками та надіями.

«Я налаштований докладати багато зусиль і старанно вчитися, адже обрав для себе професію, здобуття якої не може бути легким. Мрію працювати програмістом і думаю, що навчання у ДНУ стане для мене унікальним досвідом. Про те, щоб вступати у інший ВНЗ, навіть не думав, тому що завжди знав, що Дніпропетровський національний університет – це кращий навчальний заклад нашого регіону», – розповів студент факультету прикладної математики Максим Рибченко.

«У ДНУ я хочу отримати ґрунтовне знання мов, – розказала студентка факультету української й іноземної філології та мистецтвознавства Марія Таран. – Я вже обрала для себе англійську, німецьку та французьку мови. Мрію стати викладачем, як і моя мама, не бачу себе у жодній іншій професії. Дніпропетровський національний університет я обрала, насамперед, тому, що навчання тут –

наша сімейна традиція. У ДНУ здобули освіту моя мама і брат».

За словами Миколи Вікторовича Полякова, цього року Дніпропетровський національний університет прийняв до своїх лав близько 300 студентів із Донецької та Луганської областей. Мешканка міста Білетьке Донецької області, першокурсниця факультету суспільних наук та міжнародних відносин Вероніка Луценко не приховує радості від

здійснення свого давнього бажання: «У мене завжди була мрія вступити до ДНУ імені О.Гончара, адже друзі, які тут навчаються, розповідали, що університет їм дуже подобається. У нашій родині я перша, хто буде здобувати вищу освіту, тому, коли близькі дізналися, що мене зараховано, дуже зраділи. Найщасливішим був тато – він у мене шахтар, 22 роки працює під землею», – щасливо і гордо посміхається дівчина.

Урочисто пролунав гімн ДНУ та злетіли до неба яскраві повітряні кульки. Нехай ваше студентське життя, дорогі першокурсники, буде таким же легким і красивим, як їх політ. Ласкаво просимо до братерства ДНУ!

**Інформаційно-аналітичне
агентство
ДНУ ім. О.Гончара
тел.: 374-98-20
www.dnu.dp.ua**

Завершилася II Міжнародна українсько-польська археологічна експедиція

Влітку на горі Громник поблизу Вроцлава працювали археологи Дніпропетровського національного університету імені Олеся Гончара і Вроцлавського університету.

Протягом тижня дніпропетровські археологи під керівництвом доктора Кристофора Яворського працювали на розкопках середньовічного лицарського замку – фортеці XVI ст. Разом із польськими колегами вони вивчали залишки стародавньої фортеці та дороги до неї, де було знайдено чимало цікавих артефактів. Зокрема, поверхове покриття знищеної раніше фортеці, а також численні фрагменти кераміки, кістки тварин, цвяхи та вістря стріл арбалета, які, ймовірно, використовувалися при її захисті. Усе, що знайшли на місці дослідницьких робіт, було ретельно зафіксовано та передано для подальшого вивчення фахівцями Інституту археології Вроцлавського університету.

Дніпропетровські фахівці говорять, що розкопки на горі Громник виявили множинні подібності між козацтвом і лицарством Центральної та Західної Європи. «Торішні польові роботи на Кодацькій фортеці у Дніпропетровську засвідчили великий інтерес українських і польських студентів до археології козацького періоду. А цього року розкопки велися на пам'ятці, яка презентувала лицарську археологію. Символічно, що козацтво Східної Європи і лицарство Центральної та Західної Європи мають багато спільного, а це є ще одним свідченням належності наших народів до європейської цивілізації», – пояснює декан історичного факультету ДНУ імені О. Гончара, доктор історичних наук, професор Сергій Іванович Світленко.

«Для наших викладачів, аспірантів і студентів ця експедиція була вкрай важливою, – відзначає керівник української частини експедиції, доцент кафедри історіографії, джерелознавства та архівознавства ДНУ, кандидат історичних наук Євген Леонорович Фещен-

ко. – Окрім історичних артефактів на місці розкопок ми відкрили для себе нові й корисні технологічні напрацювання польських колег, ознайомилися з їхнім досвідом у проведенні археологічних досліджень, їхніми теоретико-методологічними підходами до організації розкопок, практикою музеєфікації археологічних об'єктів, а також системою підготовки студентів-археологів у Польщі. Наприклад, задля кращого ознайомлення з різними видами професійної діяльності, ми вирішили попрацювати у групах. Перша група розчищала вхід у підземелля, друга – вивчала наземну частину будівлі, а третя – досліджувала стратиграфії пам'ятника й готувала знайдені об'єкти для фотофіксації». За словами Євгена Леоноровича, це дозволило представникам української делегації охопити й практично засвоїти всі ланки запропонованої польської системи археологічної підготовки.

У Дніпропетровському національному університеті переконані, що підсумки другої спільної українсько-польської археологічної експедиції матимуть не лише теоретичне значення, а принесуть важливі практичні результати. Наприклад, слугуватимуть зростанню мобільності фахівців. «Під час експедиції групою наших спеціалістів було «прорублене вікно в Європу». Дніпропетровська делегація отримала високу оцінку від польських фахівців і була запрошена до Вроцлавського університету на аналогічну III Міжнародну археологічну експедицію на наступний рік. А це означає, що польські колеги розглядають нас, як серйозних партнерів, з якими можна співпрацювати. І ми це дуже цінуємо», – зазначив С.І. Світленко.

Під час експедиції між польськими та українськими спеціалістами встановилися і теплі людські контакти. «Це свідчить про спільні цінності між нашими країнами, а для нас формує далекою перспективу, на яку так розраховують українські студенти і аспіранти, спра-

ведливо бажаючи скористатися кращими надбаннями європейської цивілізації. Відтак, міжкультурне партнерство ми розглядаємо не як самоціль, а як засіб перетворення наукового простору України на органічну частину загальноєвропейського», – наголошують у ДНУ.

«Творчі зустрічі з викладачами, аспірантами і студентами Вроцлавського університету та вже знайомими польськими колегами з попередньої експедиції сприяли встановленню швидких дружніх контактів між нами, – розповідає аспірантка кафедри історіографії, джерелознавства та архівознавства ДНУ ім. О.Гончара Катерина Мінакова. – Це моя перша закордонна експедиція. Було корисно дізнатися про особливості наукового життя Польщі, поспостерігати за принципом проведення й побутовою організацією самих розкопок. Мене вразила матеріально-технічна база та рівень фінансування польових досліджень у Польщі. У них археологічні дослідження часто мають не лише місцевий, але й загальнодержавний статус і добре фінансуються. До прикладу, у Вроцлавському університеті на рік заплановано близько 30 наукових експедицій на різних континентах світу», – повідомляє Катерина. Іще одним здивуванням, за словами дівчини, стало запрошення до безкоштовної публікації їхніх наукових робіт у польських фахових виданнях (як от вже готова стаття Катерини у співавторстві з керівником експедиції Є. Фещенко «II Міжнародна українсько-польська археологічна експедиція (7–13 липня 2014 р): досвід організації та проведення»).

Цікавою та пізнавальною називає свою подорож до Польщі й магістр-археолог Ярослав Ярошенко. Він зазначає, що гора Громник є доволі перспективним місцем з точки зору історії та археології. «Археологічна пам'ятка, якою ми займалися, складалася з багатьох культурних шарів, тож була цікавою для фахівців різних профілів. Продуктивним було й порівняння української та польської методик проведення розкопок, розташованих у гірській (як на горі Громник у Польщі) та рівнинній

(Старий Кодак в Дніпропетровську) місцевостях, а також зіставлення аналізу розкопок споруд різних за матеріалами побудови (кам'яні – у Польщі та земляні в Україні)», – ділиться враженнями Ярослав. Студент зазначає, що корисною для розвитку археологічної науки у нашій країні могла б стати і польська ідея із залучення археологічних пам'яток до туристичної сфери. «Результати археологічних досліджень у Польщі дуже часто використовуються для розвитку туризму. Зокрема, широко є практика прокладання туристичних маршрутів до тієї чи іншої археологічної пам'ятки. Такі місця стають, по суті, справжніми туристичними центрами, де поєднуються наукова та розважальна складові», – пояснює магістр.

Дніпропетровський національний університет імені Олеся Гончара має давні традиції співпраці з польськими колегами в царині історії, джерелознавства та археології, які розпочалися ще за часів діяльності фундатора історичної україністики в дніпропетровському університеті Дмитра Яворницького, який вивчав варшавські архіви, працював у Польщі. Сучасна співпраця археологів двох країн почалася з середини минулого десятиліття, коли була укладена перша угода про наукову співпрацю між ДНУ та Люблінським університетом імені Марії Кюрі-Склодовської. Справжнім проривом у наукових взаєминах двох університетів став 2013 рік, коли на базі історичного факультету ДНУ була організована I Міжнародна українсько-польська археологічна експедиція. Тоді в розкопках на території Старокодацької фортеці під керівництвом доктора історичних наук, професора Ірини Ковальової фахівцям вдалося знайти безліч предметів, що складають високу культурну й історичну цінність, як для Польщі, так і для України.

**Інформаційно-аналітичне агентство
ДНУ ім. О.Гончара
Тел.: 374-98-20
www.dnu.dp.ua**

ЩЕ ОДИН КРОК ДО ПРОФЕСІОНАЛІЗМУ

Традиційно після проходження виробничої практики, яка передбачена навчальним планом у ДПТНЗ «Дніпродзержинський центр підготовки і перепідготовки робітничих кадрів», проводилась поетапна кваліфікаційна атестація учнів з професії «Кухар. Кондитер» та «Кухар. Офіціант. Бармен».

Наприкінці виробничої практики учні виконали кваліфікаційні пробні роботи на робочих місцях. Це дало змогу визначити рівень оволодіння учнями професійних знань і практичних вмінь та навичок з професії кухар, кваліфікація III розряду.

Складали поетапну атестацію учні в три етапи: на базі літньої виробничої практики в ДОТ «Весна» с. Новопетрівка, в навчально-практичному центрі навчального закладу та кафе «Бруклін».

Під час кваліфікаційних пробних робіт учні продемонстрували здатність до самостійної роботи з обраної професії,

уміння і навички виконувати складні виробничі завдання. Свої творчі здібності, розвинуті у стінах училища, вони втілили у приготовлених стравах.

На захисті учні продемонстрували паростки цікавих ідей, творчо втілені в приготовлених стравах і підтвердили якісну підготовку до самостійного професійного життя.

Учні центру результативно та успішно виконали комплексні кваліфікаційні завдання. Кваліфікаційна комісія розглянула результати перевірки знань учнів, виконання кваліфікаційних пробних робіт, виробничі характеристики, щоденники виробничої практики та прийняла рішення про присвоєння учням кваліфікації III розряду кухаря.

В.М. Василенко, Директор НМЦ ПТО у Дніпропетровській області

Стипендії фізтехівцям від фонду «Україна»

Дніпропетровський національний університет імені О.Гончара відвідав випускник фізико-технічного факультету ДНУ, Президент України 1994-2005 рр., нині президент Фонду підтримки обдарованої молоді «Україна», Почесний доктор ДНУ Леонід Кучма.

У Великій залі Палацу студентів ДНУ пройшло розширене засідання Вченої ради ДНУ ім. О.Гончара за участю Леоніда Кучми, ректора ДНУ Миколи Полякова, заступника голови Дніпропетровської облдержадміністрації Бориса Філатова, студентів та викладачів фізико-технічного факультету.

«Сьогодні проходить традиційна зустріч вихованців ДНУ, які закінчили університет в 1960 році. Вітаємо наших колишніх випускників і щиро запрошуємо на зустріч з альма матер та юністю», – привітав гостей ректор університету Микола Поляков. Микола Вікторович коротко ознайомив присутніх із здобутками університету за минулий навчальний рік. Зокрема, за останні півтора роки в університеті встановлено своєрідний рекорд – захищено 33 докторських дисертації співробітниками ДНУ. Другий рік поспіль, за дорученням Міністерства освіти і науки України, в університеті проходять загальнодержавні та міжнародні інноваційні форуми. У межах співробітництва з органами місцевого самоврядування виділено кошти для інвестування інноваційних проектів, що розробляють учені фізтеху. «Отже, навчальний рік завершено з помітними здобутками, які відзначені і на міжнародному, і на загальнодержавному, і регіональному рівнях», – відзначив ректор. Про успіхи університету говорив і заступник голови Дніпропетровської облдержадміністрації, випускник ДНУ Борис Філатов. Він наголосив: «Коли повертаєшся до рідного університету, то відразу згадуєш себе, молодого

студента, який мріяв побудувати іншу країну. Майбутнє країни не полягає в політиках чи бізнесменах. Держава має майбутнє лише тоді, коли в неї є наука і є знання».

Леонід Кучма наголошує, що для нього кожна така зустріч незвичайна. «Кожен з нас колись закінчував цей прекрасний університет. Для нас такі зустрічі – це можливість згада-

ти молодість, студентські роки. Бажаю нашій молоді широкої життєвої дороги, нам, старичкам, – якнебудь дотягти останні милі, Вченій раді університету – готувати гідні й висококваліфіковані кадри. Тому що сьогодні від вас, викладачі, залежить, хто завтра буде працюва-

ти і в КБ «Південне», і у військово-промислового комплексу, і в інших галузях. Мені здається, що ви готуєте достойну зміну, і нам не страшно, щоб ця зміна взяла владу у свої роки і зробила те, що ми не зробили. Саме сьогодні відбувається самоідентифікація української нації, особливо в молодіжному середовищі, люди почали ставити запитання: хто я такий, якого роду-племени, яким буде завтрашній день».

Кращим студентам фізико-технічного факультету ДНУ Леонід Данилович за щорічною традицією вручив іменні стипендії президентського фонду «Україна». Цього року стипендіатами стали майбутні дослідники і науковці – п'ятикурсники Антон Головка, Анастасія Кизименко, Катерина Мороз, Ярослава Кривенко, Сергій Плетінь, Ілля Сидоров та студент четвертого курсу Дмитро Утва. Від імені студентів зі словами вдячності виступив Ілля Сидоров: «Висловлюємо глибоку подяку за високу оцінку наших здобутків та вручення іменних стипендій. Дякуємо професорсько-викладацькому складу фізтеху. Нам завжди допомагають наші викладачі – це люди вищої проби, фахівці найвищого ґатунку, майстри своєї справи. Вони можуть дати знання навіть тим студентам, які не завжди хочуть їх отримувати, тож такі люди заслуговують найвищої оцінки та пошани. Дякуємо і Вам, Леоніде Даниловичу, за високу оцінку наших досягнень, за те, що підтримуєте нас і матеріально, і морально, за те, що стимулюєте нас до пошуків нових знань. Бажаємо Вам міцного здоров'я, довгих років життя, і успіхів

у Ваших добрих справах».

Для стипендіатів – велика честь потиснути руку колишньому Президенту України. Сергій Плетінь: «Відчуваю відповідальність за те, що мені випала така нагода – бути стипендіатом

крема, брав участь у Міжнародній Казахстанській конференції, де я виступав з двома доповідями – про теплові потоки та розробку сонячних електростанцій, а також за співавторство у публікації. Хочу здо-

бути другу вищу освіту на юридичному факультеті, адже ви знаєте, що у наш час без знання законів не виживеш. Я впевнений, що моя професія буде пов'язана з моїм напрямком навчання, що стосується нетрадиційних джерел енергії. Я вже проробляв існуючі варіанти альтернативних електростанцій та пробував розробити новий тип теплообмінників».

Після завершення засідання Вченої ради ДНУ відбулася зустріч випускників ФТФ 1960 року випуску, що традиційно у вересневі дні збирає у Палаці студентів однокурсників Л.Д. Кучми. Цього року на зустріч завітали 75 випускників ФТФ-60.

Інформаційно-аналітичне агентство
ДНУ ім. О.Гончара
тел.: 374-98-20
www.dnu.dp.ua

«Єдина родина – моя Україна»

У зв'язку зі складною ситуацією на Сході, нам, українцям, необхідно об'єднатися та підтримувати один одного у скрутні часи. Саме у знак підтримки нашим бійцям, криворізькі заклади освіти разом із представниками національно-культурних товариств, 13 вересня 2014 року в приміщенні КЗ «Криворізький академічний міський театр драми та музичної комедії імені Тараса Шевченка», об'єдналися заради спільної ідеї – ідеї миру, добра, єдності.

Суботній день запам'ятається мешканцям та гостям міста Кривого Рогу різноманітністю культурних заходів, добрих емоцій та гордістю за себе, бо саме в цей день вони мали змогу ближче познайомитися з досягненнями юних майстрів нашого міста. Упродовж декількох тижнів заклади освіти міста Кривого Рогу готувалися до цього дня, а саме: проходили майстер-класи з декоративно-прикладного мистецтва (саме ці роботи були виставлені на продаж); благодійні ярмарки, флеш-моби тощо.

Хочеться відзначити, що новина про проведення саме такого благодійного ярмарку зацікавила мешканців нашого міста, бо вже до початку проведення цього заходу, на подвір'ї театру вже була незліченна кількість людей. А яке було в них захоплення від різноманіття представленої продукції... Роботи представлені всіма районами. Всю запропоновану продукцію навіть важко й перерахувати: це і обереги, і картини, і аксесуари, іграшки і можна перерахувати ще і ще, але головне – все це зроблено учнями, нашими юними майстрами. Варто наголосити, що ціни були помірні, тож ніхто не проходив повз столів з виробами. Особливо хотілось би відзначити Тернівський район, який продаж своєї продукції представив у вигляді «Безпрограшної лотереї», повз якої ніхто не міг пройти байдужим і без подарунків. Загалом, кожен район задовольнив потреби своїх покупців, які не проходили повз та були у захваті від купівлі того чи іншого виробу, бо саме ці кошти поповнять скриню для наших бійців.

Але на цьому свято не закінчилося. Мешканцям та гостям міста було запропоновано пройти у наступний зал, де їх чекало різноманіття продукції

національно-культурних товариств, яку виставляли на продаж у благодійному аукціоні. У акції брали участь: криворізька вірменська громада ім. Григорія Лусаворича; криворізька міська єврейська громада; криворізька грузинська громада «Руставелі»; криворізька міська громадська організація «Товариство німців «Відергебурт»; криворізьке національно-культурне товариство «Весна Молдови»; товариство корейської культури «Соман» м.Кривого Рогу; Громадська організація «Спілка поляків «Ойчизна» м.Кривого Рогу; криворізький місцевий осередок Конгресу азербайджанців України. Усі бажаючі мали змогу ближче познайомитися з їх продукцією та зі стартовими цінами на них.

У залі панувала добра, дружня атмосфера. Також було запропоновано взяти участь у безпрограшній лотереї, результати якої оголосили на аукціоні.

Час самого аукціону... Тут було по-справжньому гаряче, адже кожен хотів придбати ту чи іншу річ, не шкодуючи грошей.

Поки підраховували загальну кількість коштів, актори КЗ «Криворізький академічний театр музично-пластичних мистецтв «Академія руху» презентували глядачам виставу «І мертвим, і живим, і ненародженим...», чим і заворожили їх. Вистава була настільки цікава, що просто словами не передати. Адже тут була така енергія, сила, запал, натхнення, любов, тобто все те, що нам так необхідно. Дякуємо за ці неповторні відчуття!

А тепер найголовніше... Кожен, хто брав участь в організації та проведенні благодійної акції може собою пишатися, адже саме спільним зусиллями зібрано майже 255 тисяч гривень на підтримку бійцям батальйону територіальної оборони «Кривбас», які підтримують мир та спокій. Дякуємо всім! Будьмо разом і ми переможемо!

Шелест Ірина Станіславівна,
методист по роботі з дитячими засобами масової інформації відділу «Координаційно-методичний центр» КПНЗ «Міський палац дитячо-юнацької творчості «Горицвіт»

Студентам ансамблю «Веселка» аплодує Барселона і вся Каталонія

З 14 по 24 липня народний ансамбль фольклорного танцю «Веселка», до складу якого входять студенти Дніпропетровського національного університету імені Олеся Гончара та Академії митної служби України, перебував з концертними виступами в Іспанії.

Ансамбль під керівництвом Сергія Жира взяв участь у XXXII Міжнародному фестивалі-конкурсі народного мистецтва, що проходив у місті Вік (Каталонія). Колектив, який був, до речі, єдиним представником України, став лауреатом і завоював приз глядацьких симпатій серед 25 учасників з різних країн світу. Хореографічна майстерність дніпропетровських студентів при-

ємно вразила іспанських глядачів та членів журі під час відкриття заходу, конкурсної програми, парадучасників фестивалю, що відбувався на вулицях і площах міста, а також на закритті конкурсу. Прикметно, що саме ансамбль «Веселка» на своїх головних сторінках відзначила центральна преса Каталонії у місті Барселона.

Друга частина подорожі ансамблю «Веселка» по Каталонії була

присвячена благодійним концертам у рамках благодійної акції «Іспанія – дітям України» під егідою ЮНЕСКО. Загалом, танцювальний колектив провів вісім концертів у містах Барселона, Тераца і Санта Еухенія де Берга. Концерти дніпропетровців

почесно відкривав Генеральний консул України в Іспанії О.В. Хрипунов. Кожен із благодійних виступів тривав 1,5 години та складався з 21 номерів, в яких яскраві українські танці поєднувалися з колоритними фольклорними піснями та музичними народними п'єсами. Усі концерти українців мали великий успіх: вони збирали повні зали та справили незабутнє враження на іспанців. Зібрані кошти від благодійних

концертів ансамблю були переведені до Києва українським дітям, які мають онкологічні захворювання.

У свою чергу, Генеральне консульство України у Барселоні побажало подальших творчих успіхів народному ансамблю фольклорного танцю «Веселка» та виголосило офіційну подяку за високопрофесійну презентацію вітчизняної культури в Каталонії – особливо у цей час, коли Україна, як ніколи, потребує підтримки з боку світового співтовариства.

Учасники колективу «Веселка» отримали велике задоволення від іспанських гастролей. Вони щиро радіють з того, що їм вдалося донести іспанцям свою гордість та любов до рідної України. Загалом, танцівники проїхали Європою близько 10 тис. км, побували у Венеції, Падуї (Італія) та Будапешті (Угорщина) та всюди підкреслювали велич незалежності своєї Батьківщини.

Керівник народного ансамблю фольклорного танцю «Веселка», Сергій Жир

«СТО РЯДКІВ ПРО КНИГУ»

НА ВАРТІ РІДНОЇ ЗЕМЛІ

Володимир Рутківський. Сторожова застава. – К.: А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА, 2012. – 304 с.

«Як же ж я скутила за справжнім, добротним зробленим пригодницьким фентезі!» – такою була моя перша думка, коли я почала читати повість «Сторожова застава». Хоча за нинішніми мірками такий об'ємний твір важко назвати повістю – це вже повноцінний роман.

Можна сказати, якщо користуватися сучасною термінологією, що це роман «про попаданців», оскільки головний герой Вітько Бубненко потрапляє у минуле Київської Русі і зустрічає там богатирів, про яких знає з народних легенд, – Ілля Муровця, ще зовсім юного Олешка Поповича і не знаного нами діда Овсія.

Спочатку я непокоїлася, що можу зустрітися з аналогом «Янкі при дворі короля Артура»: хоча цей твір і вважається класикою, але особисто мене він обурює до глибини душі, оскільки у ньому я вбачаю джерело подальшого стьобу над історією та іншими світами, коли дуже розумний і технологічно підкований герой показує «кузькіну мать» всім і вся у «тупуватому середньовіччі». А закин' навіть розумника в інший світ чи в інший час, і побачимо, як швидко він згадає бодай закони фізики, хімічні сполуки і біологію з курсу шкільної програми. Та ото ж...

Але, на щастя, ця книга позбавлена всіх вад, притаманних фетезі такого типу. Тут читач не побачить зверхнього ставлення ні від головного героя, ні від наших прашурів. Ніхто не сприйматиме Вітька як обраного, бо «обраність» теж є штампом для подібних книг.

Люди просто живуть, і головному герою доводиться прилаштовуватися під ритм та реалії минулого, які з гумором показує автор.

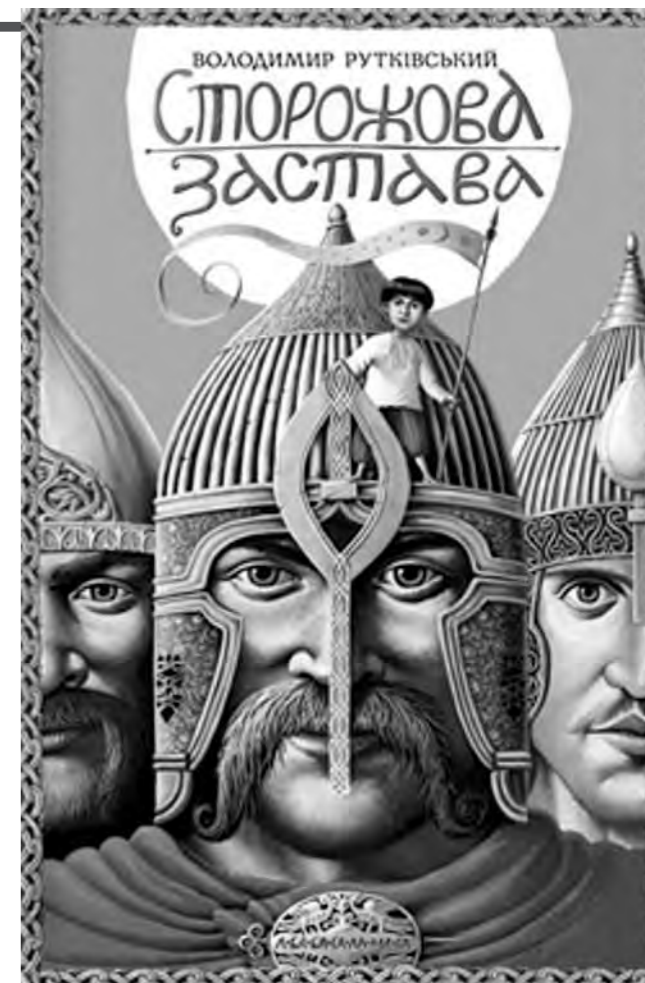
Це пригодницьке фентезі, оскільки пригод тут повний кошик і ледь не на кожній сторінці щось трапляється, і це не може не впливати на головного героя: він повертається додому зовсім іншим, стриманішим, поміркованішим, дорослішим. І навіть не віриться, що це школяр. Мимоволі починаєш розуміти, що в минулому дорослішали значно раніше, і ніхто б навіть подумати не міг, що «дитячий садочок» може тривати протягом десятиліть, як це відбувається нині.

Богатирі теж не бронзові, а живі люди, у них є свої слабкості, пристрасті і таємниці: Олешко закоханий у красуню і сміливицю Росанку, Ілля Муромець крадькома ласує черешнями з чужого саду, а дід Ілько знається з дідьком болотним.

А ще чоловіки поважають жінок, бо знають, що в разі потреби ті боротимуться проти ворогів пліч-о-пліч зі своїми рідними, і навіть трохи побоюються своїх грізних господинь, хоча зрозуміло, що це така захисна реакція від постійних зовнішніх небезпек.

Є у цій казці (чи краще все ж таки називати цей твір фентезі) й місце диву. Неповдалі від міста Римова знаходиться Зміїна нора, де за народними переказами мешкає Змій, який раз на кілька десятиліть вилазить зі свого сховку. З нашого ж боку ця западина, в якій ховається часоковий перехід, теж зажила дурної слави: чути в ній дивні звуки бойовища, скрегіт криці та кінське іржання. За наших часів ту місцину називають Чортовим яром, і люди не вельми полюбляють туди ходити.

Та це не стосується школярів, які цікавляться історією

рідного краю. Тільки мало знають хлопці про свою землю, вважають, що нічого цікавого у їхній Воронівці відбуватися не могло. Як же ж вони помиляються!

Хоча щось таки тут було, бо на Городищі, яке розташовалося поблизу селища, і досі знаходять то наконечники стріл, то іржаві уламки мечів. І хлопці починають розкопки у таємничому ярі. Невеличкими порціями разом із дітьми читач дізнається про давньоруський період. Не думав школяр, що йому доведеться зустрітися з героями минулого наживо. Хоча про таке насправді ніхто ніколи не думає...

Почувши дивні звуки, Вітько копає ще трохи і «докопується» до іншого часу. Звісно, потрапляє у цілком небачене – бійку русичів з половцями, яку спочатку сприймає як зйомки історичного фільму. Та дуже швидко пересвідчується, що ні режисера, ні операторів з камерами тут і близько немає.

Хоча поява Вітька є не випадковою, завдяки його несподіваній з'яві половці відволікаються від бійки з русичем, і це, можна сказати, рятує тому життя. Олешко Попович, а то був саме він, на відміну від ординців не лякається гостя зі Зміїної нори, і таким чином Вітько потрапляє до русичів.

Спочатку ставлення до нього неоднозначне. Бо як можна ставитися до Зміїного вивідника, який ще й розмовляє такою дивною мовою? Але швидко русичі переконуються, що цей хлопець – щира і смілива людина, його не треба мати за ворога, та й сам Вітько розказує правду, звідки прибув. Та оскільки перехід зачинено, доводиться хлопцю вчитися жити серед русичів, його навіть відають у родину

Продовження на 18 стор

Початок на 17 стор

до Росанки, бо там свого часу у тітці Миланки зник син, й у простих людей не буде запитань, хто він і звідки. Тому для багатьох Вітько стає Мирком: нове ім'я – нове життя.

Час воєнний, ординці постійно атакують заставу, а княжич Святослав, син Мономаха, – нині заручник в ординців, і якщо князь піде проти орди, це коштуватиме Святославу життя.

Вітько – цілком сучасна нормальна дитина, і це проявляється навіть у тому, як він сприймає те, що відбувається навколо. Хлопчик згадує своїх рідних і друзів, мислить категоріями свого часу, але швидко вчиться адекватно сприймати і минуле, бо розуміє, що шансів на повернення дуже мало.

Він не вихваляє свій час і не потопає у минулому, яке для нього є втіленням легенд. Між минулим і сучасністю в особі Вітька іде постійний діалог. І саме тому хлопцю з нашого часу вдається вижити за таких небезпечних подій минулого, а русичі вчаться у нього хитрим прийомчикам самооборони і не лякаються ліхтаря на батарейках, який допоміг їм переконатися ворогів, що на службі у застави справжній Змії.

Справжнє життя сповнене небезпек, і воно випробовує героя. Як не полюбляв Вітько битися з друзями на мечях, вдаючи з себе мушкетерів, і майже завжди перемагав, а тут зброя не іграшкова, і доводиться не на жарт вчитися, щоб боронити своє життя і життя нових друзів.

Проте, Вітько не став рятувником світу, а є учасником історичних подій, наближеним до справжніх народних героїв, гідним бути поряд із ними. І це не типово, але життєво.

«Сторожова застава» – це не розважальна казочка, бо небезпеки реальні, а деякі герої гинуть.

Вітьку доводиться побувати в полоні в ординців, показати свою волю і силу перед лицем смертельної небезпеки, зустрітися з князем Володимиром Мономахом і навіть взяти участь у справжній битві.

Але, незважаючи на те, що головним героєм є хлопчик з нашого часу, читач може бачити й очима інших героїв і навіть очима ординців, пораненої рисі та й самого сина половецького хана. Це нетипово для цього жанру, але подібний прийом збагачує книгу, дає можливість відчувати об'єм і глибину тексту, краще вжитися в образи героїв.

Не зроблю нічого поганого, якщо скажу, що Вітько не залишається у минулому, а повертається додому. Так має бути у книгах для цієї аудиторії, щоб діти не хотіли тікати кудись із реального світу.

І все, що було, йому не наснилося, як це часто буває у книгах, бо на хлопчиків шолом і розсічена кольчуга. Повернення радісне, але важке: надто прив'язався Вітько до тих, із ким потоваришував у минулому, і тепер упізнає в рисах односельців, кого полюбив. Та й, може, справді, вони родичі?..

Багато речей стали зрозумілишими: історія сприймається не як сторінки з підручника, та й Воронівка має таку назву, бо на битви завжди злітається вороняччя, а битв тут було чимало...

Пережите назавжди залишиться в серці і пам'яті Вітька, і, дивлячись на мирну землю, хлопчик сам собою розуміє, що тут немає жодного половця, жодного загарбника...

Це надзвичайна пригодницька книга, яка ненав'язливо вчить патріотизму і сміливості. Повесть буде цікава усім школярам, які люблять пригоди та історію рідного краю.

Наталія Дев'ятко

РЕВОЛЮЦІЯ, ВІЙНА ТА ДЕМОКРАТІЯ

Революція та війна неодмінно мають міняти уявлення революційної громади про світ та організацію суспільства. Якщо в революційно-воюючій країні ці уявлення міняються надто повільно, то країна приречена на загибель.

В нинішній ситуації війни контрреволюційної Росії проти революційної України українці стали заручниками демократії та звичок мирного часу.

Обмеження української революції гідності 2013-2014 років в тому, що контреліта була абсолютно не готова в теоретичному і практичному плані до революції. Україна мала революцію знизу, а не революцію зверху.

Коли революція 2013-2014 років переросла в контрреволюційну війну Росії з Україною, еліта з контрелітою в Україні опинилися перед загрозою повного знищення і фактично об'єдналася.

Зараз ми маємо ситуацію необхідності вирішення чотирьох основних завдань:

1. Радикальні економічні та політичні реформи.
2. Люстрація.
3. Деолігархізація.
4. Перемога у контрреволюційній війні з Росією.

Всі ці завдання взаємопов'язані. Невиконання хоча б одного з них перекреслює решту.

Водночас ці завдання не можуть бути реалізовані через помилкові і фактично неадекватні уявлення еліти, які вона демонструє зараз.

Еліті здається, що на час війни реформи можна відкласти. Еліті здається, що люстрацію можна проводити після закінчення війни. Еліті здається, що олігархи можуть допомогти нам виграти війну. Еліті здається, що перемогу з Росією можна отримати, не проводячи реформ, люстрацію і деолігархізацію.

Тут криється дуже велика проблема української революції 2013-2014 – Президент був обраний не як представник контреліти, а як компромісна фігура. Відтак контреліта дуже швидко виявила, що Президент не на її боці.

Саме через катастрофічні помилки Президента і неадекватні його уявлення про світ та організацію суспільства Україна зараз не бачить перспективи довершення революції і перемоги у війні. Що це за помилки і неадекватні уявлення?

Давайте подивимося на голосування за скандальний закон про «Спецзону Донбас». Його голосування в Парламенті відбувалося в закритому режимі. За свідченням деяких депутатів там була озвучена реальна ситуація на російсько-українському фронті.

Давайте проаналізуємо ситуацію. В Парламенті більшість депутатів голосували за закони 16 січня 2014 року, що призвели до кривавого протистояння. В Парламенті сидять такі депутати, що брали безпосередню участь у організації та фінансуванні збройного конфлікту на Донбасі. У Парламенті сидять такі депутати, що прямо і безпосередньо працюють на Путіна і доповідають йому всю таємну інформацію.

Виникає питання – від кого Президент утаємничує інформацію про стан справ на російсько-українському

Продовження на 19 стор.

ВИЗНАЧЕНО ПЕРЕМОЖЦІВ КОНКУРСУ

Визначено переможців конкурсу творчої молоді Івана та Марусі Гнип (США) на сторінках журналу «Бористен» за 2014 рік.

У номінації «Література» лауреатом визнано **Тимофія Федорця** за цикл патріотичних поезій, котрі оспівують любов до своєї землі, відданість Україні, рідній мові та культурі.

Дипломантом у номінації «Література» журі конкурсу оголосило **Олесю Гулько-Козій** за високохудожній роман «Ганна, мати Данилова».

У номінації «Образотворче мистецтво» лауреатом стала група студентів Дніпропетровського театрально-художнього коледжу за підготовку літературно-мистецького проекту «**Великий Луг над Дніпром**». Дипломантом у цій номінації виразно **Аліну Осипову** за створення високоякісних ілюстрацій до творів дніпропетровських письменників.

У номінації «Вокальне мистецтво» звання лауреата здобула **Олена Бозло** за самобутнє виконання та популяризацію української пісні. Дипломантом у цій номінації визнано **Івана Леонова** за високопрофесійне виконання класичних українських пісенних творів.

Журі конкурсу

СЬОГОДЕННЯ

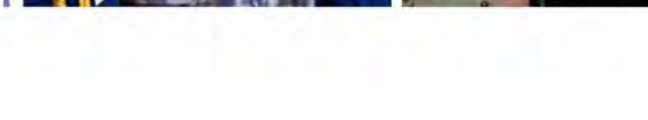
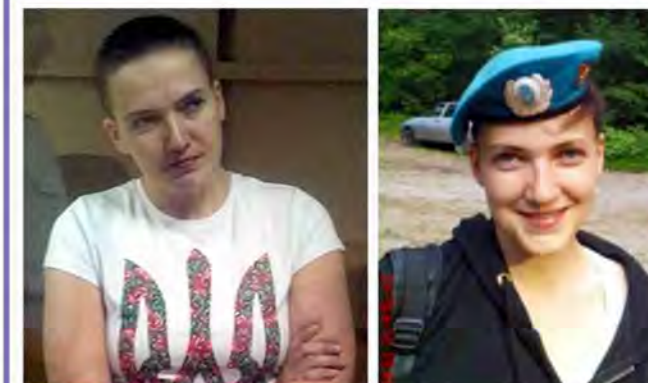
Діти іншої України. Нової. Вони носять вишиванки, співають гімн, відповідають "Героям Слава", хоча, деякі з них, ще рік тому цього не знали. Не тому, що не любили. Просто сприйняття було іншим. Подорослішають і скажуть: "Коли ми були малі, в Україні була війна". Діти війни.

Незламна

Не підкорилась, не зламалась, не відреклась. Тендітна дівчина з не дуже жіночою професією виявилась сильнішою, ніж псковські десантники та генерали. Всі знають історію Надії Савченко, яка вже є одним із символів Революції гідності в Україні. Сліпа імперська держава Росія не може осягнути та зрозуміти таких людей, бо давно вже винищила усіх своїх Надій Савченко.

А у нас, в Україні, є Надія у багатьох значеннях цього слова...

НЕ ЗНИЩЕНИЙ ПОТЯГ НАШИХ ЛЮДЕЙ ДО СВОЇХ ВИТОКІВ, НАРОДНИХ ТРАДИЦІЙ

Січеславець Валерій Яриш не історик, і не краєзнавець, а просто допитлива людина, котра шанує власні витоки. А ще майстер на всі руки. Ось чому знайшовши якоесь серед непотребу старовину прядку він вирішив подарувати їй друге життя. І не просто надав бабусиному реманенту пристойного вигляду, а й зробив, так би мовити, діючий експонат. Скажете, дрібничка. Та ні, бо саме з такого здавалося б другорядного і не значущого прокидається у наших серцях і любов до рідної землі, до свого народу, правдиві, а не декларовані патріотичні почуття. Котрі сьогодні чи не найбільш вирішальні у нашому суспільстві в борні за волю і суверенність нашої держави. А ще у добродія Валерія підрастає онука. Певні йому буде надзвичайно цікаво ознайомитися з прядкою, котру змайстрував улюблений дідусь.

УКРАЇНА І БРАЗИЛІЯ

Погожого вересневого дня у Києві в ресторатації "Гріль ду Бразіл" відбулося урочисте прийняття посольством Федеративної республіки Бразилія з нагоди дня незалежності цієї держави. Серед гостей були знані в Україні політики, громадські діячі та відомі люди. В програмі святкової імпрези, окрім вітальних промов та вступного слова посла Бразилії в Україні Антоніно Фернандо Круз де Мелло, були також страви національної бразильської кухні й такий улюблений в усьому світі коктейль кайперінья. Редакція нашого щомісячника, як відомо, свого часу виступила ініціатором та організатором відкриття почесного консульства Бразилії в Дніпропетровську. Ось чому серед запрошених на прийняття був і редактор журналу "Бористен" письменник Фідель Сухоніс. Між іншим, у жовтні знову ж таки за участі редакції "Бористена" у Січеславі відбудеться фестиваль бразильського кіно. Про цю подію читайте в наступному номері нашого щомісячника.

На фото: Почесний консул Бразилії в Дніпропетровську Олег Василенко (зліва), посол Бразилії в Україні пан Фернандо Круз де Мелло (в центрі) та редактор щомісячника "Бористен" Фідель Сухоніс.

TANDEM EVENTS
презентує:

18-19 жовтня **12:00 початок**

І міжнародний фестиваль
БРАЗИЛЬСЬКОЇ КУЛЬТУРИ ТА КІНО

аерокосмічний музей
кінотеатр "Оріон"
[бул. Загарина, 26]

за підтримки:
ПОСОЛЬСТВА БРАЗИЛІЇ
ТА
ПОЧЕСНОГО КОНСУЛА БРАЗИЛІЇ
у Дніпропетровську

замовлення квитків:
PASSAGE
+38[050]4782308

Friend's Time
5ет. 12:00-17:00
+38[096]0833483

www.newevent.com.ua

Шрифти рукою Кобзаря

Унікальні можливості сучасних технологій дійсно роблять диво. Відтепер кожен з нас може писати почерком Тараса Шевченка – шрифт Kobzar KSy Києві презентувала компанія Київстар 9 вересня. Основою для створення шрифту стало факсимільне видання рукописної збірки творів «Три літа», що зберігається в архівах інституту літератури ім. Т.Г. Шевченка. Дизайнери оцифрували збірку та провели необхідну творчу обробку матеріалу, щоб створити шрифт, який би відповідав сучасним технічним вимогам і був би максимально автентичним до справжнього почерку Кобзаря.

В результаті було отримано шрифт з усіма необхідними елементами сучасного цифрового дизайну. В ньому присутні латинські та кириличні літери, підтримується близько 100 мов, є власні цифри, пунктуаційні та математичні знаки і дробі, інтегровано лігатури та орнаменти, а також передбачено по кілька форм одних і тих самих літер. Така внутрішня багатоманітність шрифту створює широкі можливості для творчості та комунікації, додає зворушливості і виразності текстам.

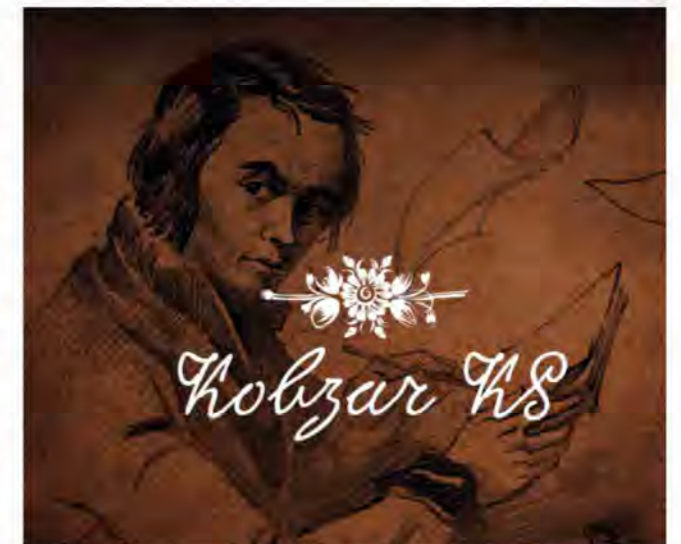
«Це справді унікальна подія в історії української культури, аналогів якій не існує!» - зазначив міністр культури України Євген Нищук – «Використовуючи автентичний почерк однієї з найвидатніших постатей української культури та історії, українці у всьому світі мають можливість вшанувати свою національну ідентичність, висловити любов до Батьківщини та підкреслити свою належність до українського народу».

Проект некомерційний, будь-хто може безкоштовно скачати шрифт Kobzar KS із сайта kobzar.kyivstar.ua, встановити його на комп'ютері та вільно користуватися. Також на ресурсі, присвяченому новому шрифту, можна створювати постери, писати та надсилати електронні листи і робити макети футболок

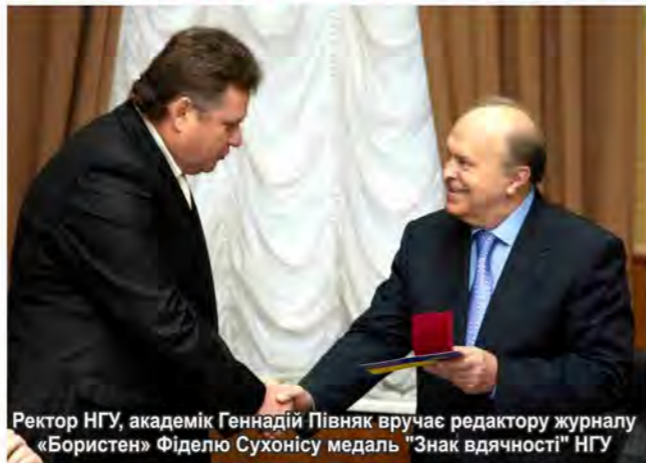
Історик мистецтва Ігор Дудник поділився враженнями від проекту: «Шрифт Kobzar KS унікальний тим, що об'єднує візуальне і вербальне у спадщині Шевченка. Важливо, що спеціалісти розрізняють каліграфію, мистецький почерк і так званий побутовий почерк, притаманний конкретній особі. Каліграфія — певне мистецьке узагальнення тої чи іншої епохи, а канцелярський почерк несе відбиток особистості. Стилзація на основі певного почерку — велика праця для майстрів, бо треба зробити літери каліграфічними, естетичними і зберегти індивідуальні особливості певного почерку. Розробники шрифту Kobzar KS із цими обома задачами впоралися».

*Мені однаково ти будеш
Згадувати в українській ти мові,
Та ото згадає ти забуде
Мене в снігу нашім зимнім
Однаково си чибко мені,
Вся мова вириє мовою рідною,
И поплакатим свій
Вся мова плеще у вітру
И все в собі забере
Милого сльозу неможливу
На нашій славі українській
На нашій мові рідній,
И не пом'яне батько в снігах
Не скаже синови мови
Мови єдиної української
Убо замучили колись,
Мені однаково ти будеш
Мені однаково ти будеш
Та ти однаково мені
Діти українські в тебе гора
Припадемо лукави ч вогни
И окридемо збудуєм,
Ово не однаково мені.*

НАЙСТАРІШИЙ УНІВЕРСИТЕТ ПРИДНІПРОВ'Я СВЯТКУЄ СВОЄ 115 - РІЧЧЯ

Ректор НГУ, академік Геннадій Півняк вручає редактору журналу «Бористен» Фіделю Сухонісу медаль "Знак вдячності" НГУ

Національний гірничий університет – це не просто гарантія якісного і перспективного навчання, але і бренд, який вже 115 років на Дніпропетровщині втілює гасло «Відповідність часу». Сучасний та інноваційний університет орієнтується на європейські стандарти освіти, багато уваги приділяє роботі зі студентами (в НГУ є Рада студентів та Комітет у справах молоді, які займаються активною соціальною роботою). В гірничому діє потужна наукова база – провідні лабораторії за участю таких кампаній, як ДТЕК «Павлоградвугілля», «Дніпрообленерго», «Інтерпайп-сталь» та інші.

Сьогодні Національний гірничий університет стабільно підтримує ділові відносини більш ніж з 40 університетами та науковими установами 20 країн Західної та Центральної Європи, Азії, Північної Америки. Серед важливих напрямків міжнародної діяльності – співробітництво із закордонними партнерами у проведених науково-дослідних робіт, виконанні спільних освітніх проектів. Фахівці університету, студенти і аспіранти активно беруть участь у престижних міжнародних симпозиумах, конференціях, конгресах. Щорічно науковці гірничого стають лауреатами Премії Президента України для молодих учених (з 2010 року вже шестеро працівників мають цю престижну нагороду).

Але не лише технічна складова є сильною стороною університету. В НГУ вивчають іноземні мови у лінгвістичних центрах – Центр мовної підготовки, Українсько-Американський лінгвістичний центр, Українсько-Німецький культурний центр, Українсько-Іспансько-Латиноамериканський центр, Центр українсько-польської співпраці, Українсько-Японський центр та Українсько-Китайський центр.

Активне дозволя та творчий розвиток студентам забезпечують танцювальний клуб «Креатив», школа ораторського мистецтва, студентський прес-центр.

Як зазначають працівники університету, саме відданість традиціям відрізняє Національний університет від інших ВНЗ нашої держави. День першокурсника, Посвята в гірники, традиційна щорічна зустріч випускників, феєричний випускний бал – це події, що відбуваються в гірничому і відомі далеко за межами Дніпропетровська.

Ректор НГУ, академік НАН України, який вже більше тридцяти років стоїть на чолі цього провідного університету, зазначає, що НГУ – це велика дружня родина, сучасний колектив, адже "Закінчивши гірничий, ми будемо щасливі не день, і не два, а все життя!".

Редакцію журналу «Бористен» та Національний гірничий університет поєднує давня дружба. Ми щиро і щиро вітаємо увесь колектив та особисто ректора НГУ, академіка НАНУ Геннадія Григоровича Півняка з вагомим ювілеєм і зичимо розвитку, успіхів, нових проектів та всього найкращого! Зі святом!

Дарина Бутко /Фото відеостудії «Юність» НГУ

Початок на 18 стор.

фронти? Від Путіна? Та ні, якраз Путін чудово знає цей стан. А якщо раптом в нього не було якихось цифр статистики, то зрадники-депутати українського Парламенту йому люб'язно про це повідомлять.

Може це таємниця від лідерів США чи Європи? Навряд чи. Це саме ті люди, яким Президент щонайперше повідомляє стан справ в Україні.

Тоді від кого ж ця таємниця? Та від нас з вами, від народу України. Якому, бачте, не потрібно знати цей стан справ.

Який найбільший ресурс Президента? Мобілізований український народ, який йому довіряє. При цьому Президент думає, що його найбільший ресурс це світова підтримка, європейська дипломатія і тіньова змова з Путіним. Це є найбільша помилка і катастрофічно неадекватне уявлення Президента.

Давайте подивимось на ухвалений Закон про «Спецзону Донбас». Про нього багато говорили, і аналізували його по всьому. Але війна це завжди набір компромісів, відступів і програних боїв перед вирішальною битвою і перемогою.

Не має значення, в якому режимі Україна буде існувати – неоголошеної війни чи демонстративного миру. Має значення, що Україна під час цього буде робити.

І тут знову ми бачимо другу помилку Президента і катастрофічно неадекватне уявлення Президента. Перемоги у війні з Росією можливо лише за розгортання трьох процесів: 1) загальна мобілізація країни «Все для фронту, все для Перемоги»; 2) тотальна мілітаризація життя в країні «Ми всі або воюємо, або підвищуємо обороноздатність, ніхто не відпочиває і не розважається»; 3) перетворення ВПК на основу промисловості і започаткування домінуючого розвитку саме там – «ВПК – флагман економічних реформ».

Отже – Україна у війні, але досі не мобілізована. Безліч прошарків суспільства досі живуть мирним життям, а не мілітаризованим. Ми досі намагаємось планувати які завгодно реформи, окрім реформ ВПК.

В стратегічному плані Україна повністю програє Росії. Подивіться на дії Росії – усі комбінації багатопланові, продумані і інноваційні. Навіть за умов російського бардака частина цих комбінацій спрацює.

Україна ж постійно програє саме стратегічно – через відсутність стратегування. Думаєте, Президенту не доповідали, що потрібно евакуювати завод по виробництву «Кольчуг» чи луганський завод по виробництву патронів? Звичайно доповідали. А чому ми це все, вибачте, просрали? Через відсутність стратегічного планування і стратегічних дій.

У публічному просторі можливість попадання наших військ в «котли» була розписана за два місяці до того, як це сталося. Чому це відбулося? Через відсутність стратегічного планування і стратегічних дій.

Останні події в Парламенті показують, що перший раунд контрреволюції в Україні залишився за Путіним, тому що йому вдалося досягти розколу у владних елітах України.

Зараз у нас розкол у владних елітах – Президент воює і нікого не підпускає до війни, Уряд розробляє реформи. При цьому Президент воює так, що розробляє плани миру, а не війни. При цьому реформи Уряду не мають публічної підтримки ні Президента, ні Парламенту.

Президент досі грає на боці консервативних світових еліт та на боці українських еліт, які підлягають люстрації, а не на боці революційної контреліти, не на боці широкої революційної громади. В ситуації революції та війни це означає для нього не тільки ризик повалення в процесі громадянського бунту, але і фізичне знищення.

При цьому Прем'єр-міністр в свої реформаторських діях хоча б намагається бути на боці контреліти і отримує за це саботаж своїх ініціатив від залишків старої еліти. Голова Парламенту займає досить непослідовну позицію – то на боці еліти, то на боці контреліти.

Так воювати і реформувати країну безперспективно. Президент жодного разу не заявив про системне бачення реформ в ситуації війни, відтак ідеологія революційних реформ в Україні досі відсутня. Саме це зумовлює таку низьку підтримку Парламенту реформаторських ініціатив Уряду. Саме це зумовлює такий високий рівень чиновницького саботажу цих реформ. Саме це зумовлює пряму і навіть публічну обструкцію урядових реформ з боку олігархів.

Тільки тиск громади на вулицях міста змусив Парламент проголосувати Закон про люстрацію. Тиск громади на вулицях, а не заклик Президента.

Ми досі не знаємо позиції Президента щодо деолігархізації. Можна зрозуміти, що для нього це неабияке світоглядне рішення (він сам з олігархів). Але це світоглядне рішення потрібно приймати не колись, а вже негайно.

Ми досі не знаємо позиції Президента щодо того, чи сам він вірить у довгостроковість запропонованого ним миру, чи буде він здійснювати масштабне і стрімке підвищення обороноздатності України на фоні радикальних реформ ВПК.

Але от найголовніше запитання. З ким же наш Президент? Якщо він з українським народом, то він повинен прямо заявити, що наш ворог – це режим Путіна, а не російський народ. І що з Путіним він більше ні про що домовлятися не буде.

Це важке рішення, бо назад дороги не буде. Це оголошення війни персонально Путіну, яке робить неможливим більше укладання з ним яких-небудь угод надалі.

Але для українського народу це важливо. Якщо з якихось високих політико-економічних причин ми не можемо вести публічно оголошеної війни з Росією, то принаймні ми можемо її публічно вести з режимом Путіна.

Так само український народ очікує від свого Президента чесної розповіді про реальний стан справ у війні на сьогодні. Тимчасова поразка, значить поразка. Тільки потрібно про це чесно сказати.

Так само український народ очікує від Президента вироблення політики з орієнтацією на мілітаризацію, мобілізацію і підвищення обороноздатності.

Президент має стати на бік революції, на бік контреліти, виступити проти українських олігархів. Інакше логіка революції його знищить.

Якщо Президент буде з народом, то народ буде з Президентом. Якщо ні – то народ буде проти обраного ним Президента.

Сергій Дацюк

«ПОСТАТІ ДІАСПОРИ»

Статті Олексія Коновала

Статті в цій книзі є статтями Олексія Коновала, які були поміщені в різні роки, в різних газетах та журналах діаспори, а після проголошення незалежності України в деяких газетах та журналах України.

Більшість статей підписані своїм прізвищем або одним з кількох псевдо таких як ОКО, ОК, Оп. Сергієнко чи взагалі без підпису. Статті, що стосувалися праці філії ОДУМ-у Чикаго підписував як хронікар, а ті що стосувалися праці ОДУМ-у США і Канади підписував як референт преси та інформації, бо в ті роки в ГУ ОДУМ-у виконував обов'язки референта преси та інформації.

В книзі статей є копії дописів інших авторів, які доповнювали мною порушені теми чи навпаки критикували мене та ін.

В роках 1952-1953 я розпочав видавати Бюлетень ОДУМ-у Чикаго «До мети». Будучи референтом преси та інформації ГУ ОДУМ-у США редагував при газеті «Українські вісті», що виходила в Новім Ульмі в Німеччині, «Сторінку ОДУМ-у» в роках 1962-1973, а в газеті «Свобода» в США редагував сторінку ОДУМ-у під назвою «Літопис ОДУМ-у» в роках 1962-1971, а в газеті

«Українське життя» в Чикаго вів рубрику «Куток одумівця» та «Чи відомо Вам?» в роках 1962-1963.

Був членом редакційної колегії журналу ОДУМ-у «Молода Україна» в роках 1960-1973 та «Нові дні» в роки 1974-1997, аж до часу коли «Нові дні» припинили подальший вихід.

Від часу перенесення газети «Українські вісті» з Німеччини до США в 1978 року належав до редакційної колегії аж до травня 2000 року, коли вона припинила свій вихід.

Починаючи з 2000 року розпочав видавати раз у місяць сторінку Фондації ім. Івана Багряного. В лютому 2008 року появилось ч.90. Рівночасно розпочали видавати Бюлетень Фондації ім. Івана Багряного який має 12 сторінок, який я редагую. В січні 2008 року вийшло ч.29.

Впродовж років появлялися мої статті на різні теми в газетах діаспори «Українські вісті», «Українське життя», «Свобода», «Народна воля», та інші, та в журналах «Молода Україна», «Нові дні», «Екран», «Українське православне слово», «Православний Українець», «Українське козацтво», «Північне сяйво», «Наш голос» та інші. В Україні були поміщені статті в «Літературній Україні», «Полтавська думка», «Наша віра», «Східний часопис», «Україна молода», «Дзвін Севастополя», в журналах «Універсум» та «Бористен».

Богдан Чуловський (США)

«ГОРТАЮЧИ КАЛЕНДАР»

Світоч українського кіно

«Думай неухильно тільки про велике. Підніми природу до самого себе, і хай Всесвіт буде віддзеркаленням твоєї душі»

Олександр Довженко

Свобода ... Яке сильне і значуще слово! Однак, що таке свобода?! Цінує людина свою волю в повсякденному житті?! Чи усвідомлюють люди, щастя волі думки і волі точок зору? Сьогодні кожен спроможен заявити про свою любов до Батьківщини і народу, однак нещодавно, за такі висловлювання суспільство жорстоко каралося. А, патріоти ціною свого життя, ціною власного я, розповідали про прекрасну і велику державу Україна на весь світ.

Безстрашним і талановитим співцем рідного краю був і Олександр Петрович Довженко. Проїшовши довгий шлях вчителя, ілюстратора і публіциста він нарешті зайнявся справою всього свого життя — кінематографом. Кадри кінострічок драматурга назавжди закарбували велич українського народу. Самобутність, особлива філософська глибина, і втілення життя на екрані нікого не залишали байдужими до творів митця!

В часи СРСР, за залізною завісою світ говорив про Довженка, як про «Гомера кіно». У той час, на радянських теренах

кінорежисера не переставали засуджувати, звинувачуючи у націоналізмі. Перша повномасштабна робота апогета українського кіно «Звенигора» потрясла далеке зарубіжжя, триумфально проклавши шлях у світове співтовариство кінематографістів. Закордонна слава не принесла радості славетному мислителю, адже на голову талановитого українця обрушився гнів вождя пролетаріату Йосипа Сталіна.

Режисер створить ще ряд захоплюючих дух кінофільмів — це і «Земля», і «Арсенал», «Щорс», проте багатьом планам відомого постановника не судилося здійснитися, залишаючись на папері. Кожен фільм Олександра Петровича як натягнута струна — на межі можливостей, як фізичних, так і емоційних. Твори сповнені безмежною силою, величчю і могутністю людського духу!

Довженко розповів всій планеті про Україну зрозумілою і близькою мовою для всіх. Режисер за покликанням, він проживав кожен день разом з виконавцем. Все життя епохального українського кінематографіста — це протистояння. Протистояння аморальності і свавілля, протистояння репресіям і несправедливості!

10 вересня 120 років з дня народження Олександра Довженка. Цей день одночасно є і Днем українського кіно, коли кожен спроможен згадати талановитого сина української землі! Кожен спроможен, переглядаючи фільми видатної фігури міжнародного кінематографа зануритися в світ великого кіно. У світ справжніх почуттів і пристрасті, світ людської краси і прихильності природи.

Власн.Інформ.

Потреба молитви, але не тільки

За останній вже майже рік наш нарід молився.

Віруючі люди радо і з переконання, переймали заклики своїх Церков чи релігійних організацій і молилися. Не перестали молитись і сьогодні.

Церкви та релігійні організації не перестали молитись, закликати до молитви і навіть до покаєнних практик такі як піст. Вони при різних нагодах далі моляться і закликають до щирої молитви.

Це свідчить, що наш нарід, який в своїй більшості складається із віруючих людей щиро переконані, що в тих обставинах в яких ми сьогодні знайшлися є кінечним спілкування з Господом Богом, бо саме цим є молитва.

Крім молитви в останніх місяцях стала дуже явною ще одна побожна прикмета, а саме благодійність.

Через воєнні події дуже зросло число потребуючих допомоги. Потреби громадян в дуже різних секторах знайшли готовість їм допомагати. Годі перерахувати усі ділянки, в яких та готовість пожертвувати, поділитися з кимсь, підтримати, зрозуміти ближнього широко по цілій нашій країні проявляється. Ця готовість допомагати, це крім молитви, прекрасне свідчення духовності нашого народу.

Авторові цих рядків, який захоплений готовістю співгромадян молитися і помагати ближнім здається, що все ж таки залишається ще дуже багато до такого стану душі, який буде можна уважати вповні задовільним.

Майдан (Революція людської гідності) збудив свідомість багатьох людей, що можна і потреба завести великі зміни в нашому особистому, громадському, державному житті. Але, повторюю, перед нами ще довга дорога. Хоча не одне вже змінюється, зміна буває дуже часто ще занадто поверховою.

Ось вам приклад: ЗМІ повідомляють про воєнні дії у східних областях України, про агресію зі сторони Росії і також про прямо героїчні заходи боронити свою країну. Крім того, закликають ставати в ряди рідного війська та його у всякий можливий спосіб підтримувати. Цілком оправдано можна з щирою вдячністю приймати таке патріотичне служіння. Але з другої сторони, чи можна беззастережно твердити, що наші ЗМІ завжди передають правду, цілу правду і нічого іншого як тільки правду?

Молитися треба, робити добро також треба, але крім тих треба також чинити правду і справедливість.

Подібно як про ЗМІ на жаль можна говорити і про інші ділянки суспільного життя.

І так чи політичні діячі на будь якому рівні завжди і без винятків дбають про загальне благо, а не про свої особисті

чи чийсь інтереси? Чи оте злочинне лихо — корупція, вже перестало розкрадати державне добро? Чи чиновники та урядовці від найвищих до найнищих рівнів гідно і чесно сповняють свої завдання? Чи багаті люди, у яких багато різних можливостей, мудро, чесно та корисно для багатьох інших господарювати стараються це робити?

Постарайтеся, шановні читачі, на ті питання відповісти. Чи не залишилось ще дуже багато до направлення, заки будемо могли говорити про духовно здоровий народ.

Дозвольте звернути увагу на ще одну справу.

Немає найменшого сумніву, що для докорінного оздоровлення нашого народу мусять заперестати по вищезгадані моральні вибрики. Їх треба рішуче позбуватися усіма можливими засобами.

Але хочу звернути увагу, що треба іти крок далі.

Є дуже багато людей, яких спокійно можна називати порядними, але треба поставити собі питання: чи вони стараються усіма силами піднести рівень суспільного життя, бо у процесі Революції людської гідності неможна зупинитись на половині дороги. Кожний громадянин нашої держави мусить докладати ще багато зусилля, щоби позбутися недбалства, халацтва, непошани ближнього та інших подібних суспільних недуг.

Майдан зі своєю Революцією людської гідності поставив перед нами дуже високу моральну планку. Її треба досягнути.

Те що кажемо тут сьогодні, каже, Богу дякувати, вже багато інших. Чуємо про програму змін про дорожню карту, про стратегію на найближчих кілька років і треба надіятись, що наше суспільство взагалі і кожний громадянин зокрема серйозно до того всього поставляться.

Маємо різні назви, які ми повище згадали на оте оновне — духовне відродження нашого народу.

До отих, вище цитованих програм, хотів би я додати ще одну, покликуючись на слова нашого Господа і Спасителя: «Входьте вузькими дверима, бо просторі ті двері й розлога та дорога, що веде на погибель, і багато нею ходять. Але тісні ті двері й вузька та дорога, що веде до життя, і мало таких, що її знаходять» (Мт 7, 13-14). Над цими словами нашого Господа треба застановитись, бо без Божої помочі будемо правцювати (блукати).

Щоб ступати правильним шляхом, нам треба іти з Богом.

Десятками років ми годились жити та діяти в суспільному неладі. Сьогодні війна заставляє нас справді духовно піднятися.

Перед нами великий шанс бути справді великою та всесторонньо нормальною державою. Треба молитися, щоб ми не проґавили прекрасної нагоди піднятися до висот, але молитву треба доповнити щирою стовідсотково чесною працею.

Любомир Гузар
Любомир, Архієпископ-емерит

Під Донецьком героїчно загинув випускник Національного гірничого університету Олександр Петрушев

**Богородице Діво Свята,
Не дай Україні страждати,
Дай сили розуму і мудрості
Ту війну страшну подолати.
(Л.Бульчак «За Україну»)**

Олександр Петрушев був людиною з цікавим і непростим життєвим шляхом. Його військова кар'єра розпочалась зі служби у 1988 році в Афганістані (місто Кандагар), а продовжилась на острові Ітуруп на кордоні з Японією (південніше Сахаліна).

Зі скуких рядків біографії відомо, що Олександр Валентинович повернувся до рідного Дніпропетровська і вступив до Національного гірничого університету (тоді Дніпропетровський гірничий інститут). Закінчив ВНЗ у 1993 році, отримавши спеціальність на електротехнічному факультеті. Десять років працював електриком на Нижньодніпровському заводі, а потім став приватним підприємцем.

Олександр Петрушев заслужив багато нагород: медалі «За бойові заслуги», «От благодарного Афганского народа», «70 лет ВС СССР», «Захисник Вітчизни», нагрудний знак «Воїн – інтернаціоналіст», пам'ятна медаль «20 років виводу військ з Афганістану», пам'ятну медаль «25 років виводу військ з Афганістану». Нікого

не здивувало, що в квітні 2014 року патріот України О.В. Петрушев вступив до батальйону «Дніпро», який брав участь у найгарячіших місцях АТО.

З травня до серпня 2014 року Олександр був командиром розвідувально-штурмової групи, брав участь у штурмі села Карлівка і його звільненні, у звільненні міста Авдіївка та околиць Донецька. В кінці літа його представили до нагороди, але, на жаль, отримати її сміливець не встиг. Він загинув під Донецьком 12 серпня (в Мар'їнському районі між селом Креминець і поворотом на станцію Мандрикіно). Олександра Валентиновича поховали на кладовищі у селі Діївка під Дніпропетровськом.

Важко віднайти слова, які б втішили зараз родину справжнього героя України – дружину Ольгу Олександрівну та сина Олега. Співробітники і студенти гірничого щиро співчують родині загиблого, для них честь, що Олександр Петрушин – випускник НГУ, патріот і захисник України.

Герої не вмирають, вони залишаються у наших серцях, їхні імена передають від покоління до покоління і переповідають про їх подвиги, пам'ятають про них, дякують їм за мужність, самопожертву і безмежний патріотизм. Слава Україні!

**Дарина Бутко, ІАЦ НГУ
Фото з особистого архіву Олександра Петрушева**

«ПЕРОМ ПУБЛІЦИСТА»

КОЛИ ПРИЧИНА ТРАГЕДІЇ СТАЄ ЗРОЗУМІЛОЮ

Найнесподіваніший фактор, викликаний Майданом, – це оголення пороків. Причому, не тільки в Україні. Ми ще не усвідомлюємо значимість цього. А більшість і не наблизилась до розуміння.

Серед огидних пороків, які руйнують людські душі, найпоширенішим є страх.

Весь світ став очевидцем, як страх, скалічивши одну людину, поширюється епідемією на все суспільство. Якийсь там кремлівський карлик, нажаханий, що втратить владу, заразив страхом десятки мільйонів співвітчизників.

Давно відомо: людина ненавидить того, кого боїться. Путін перелякав російський люмп українцями, і той люмп зненавидів нас. Логічно.

Добре то чи погано – скажуть майбутні покоління. Єдине, що ясно, як Божий день, – розійтися українцям з росіянами мирно не вийшло б.

Хоча б тому, що вони вважають, ніби нас нема. Нема і не було. «Ми єдині».

А, виявляється, ми є. І без їхнього дозволу. То їх дратує, бо збагнути, що сталося, вони не здатні. Це друга причина ненависті.

Для того, аби плебс зненавидів когось, потрібно мало – кинути слова-подрозники. Росіянам не треба їх довго шукати. Це – «фашист» і «бандерівець». Назвало їхнє телебачення українців фашистами та бандерівцями, й у свідомості росіянина, як у собаки Павлова, увімкнулись рефлексії. Все.

В українців до росіян ненависті немає – нема подразників. Але є інше – глибоке презирство. Ми ж то пам'ятаємо їхнє «братерське» ставлення до нас... І як поводити себе в Україні (поводяться й сьогодні) путіноїди.

Це важкі слова, бо вони можуть образити тих шляхетних росіян, які відстоюють права України, ризикуючи, навіть, власною свободою.

Але такі слова повинні прозвучати. Ми мусимо пам'ятати все...

А благородні росіяни хай знають, що українці схиляються перед тими, хто поважає Україну, хто виступає в Москві, Санкт-Петербурзі, інших містах на захист справедливості. І Україна вважає своїми дітьми всіх, хто сьогодні захищає її зі зброєю в

руках, на політичній сцені, в культурі.

І нікого не цікавить, які там в кого гени...

Цікавить інше. Чому Європа поводить себе, як перелякане теля? Можливо, причина в тому, що Європа вперше в історії наїлася? Тоді її можна зрозуміти.

Зрозуміти можна, але оправдати – ні.

Сильному не пробається відсутність мудрості.

Досвід показує: Європа може виходити гідно з кризи, може вирішувати глобальні проблеми. Європа буде прекрасні міста, кораблі, літаки, творити технічні дива. Але нерозуміння природи ординської Москви, може обійтися їй – та й усім нам – надто дорого.

Так, Європа вмє вирішувати економічні та фінансові питання. Однак, кризи, які перманентно по всьому світі створює Москва, європейська цивілізація не може ні передбачити, ні локалізувати їх. Не тому, що це неможливо – тому, що для цього потрібна політична воля. Перш за все необхідно звільнитися від російської труби... І тих подарунків, які отримують деякі європейські політики.

Спостерігається дивна закономірність – як тільки падають світові ціни на нафту, відразу десь у проблемних районах світу починаються кроваві конфлікти.

Важко повірити, що розвідки цього не відстежують. І відстежують, і встановлюють усіх фігурантів. Розуміють також, що це така політика Москви – держава вампір інакше не може. Вона мусить робити все, щоб ціни на нафту були високими.

Зниження ціни на нафту – потужний фактор розвитку економіки в усьому світі – шкодить лиш одній країні. Росії.

Парадокс, але світ допустив, аби Москва не просто втручалась у політику незалежних держав, світ допустив, щоб вона визначала розвиток навіть у культурних країнах. Більше – ці країни дозволяють, аби Москва тримала їхню економіку у хронічній лихоманці.

Та найдивовижніше інше. За ту свистопляску, яку перманентно влаштовує Москва у світі, від розвинених країн – у даному контексті не хочеться говорити «цивілізованих» –

до Росії щоденно надходить мільярд доларів. Мільярд! Щоденно!

Європа дозволила прив'язати себе до російських вугледів так, що й не усвідомила, що стає придатком до російської труби. Останні роки Росія отримує від Європи 350 – 360 мільярдів доларів щорічно.

Тож мусимо собі закарбувати: зброя, якою Москва вбиває наших хлопців, зроблена на європейській гроші.

Зрозуміло, для Європи це просто лірика.

А ще це називається «європейська політика», «національні інтереси».

Замість того, щоб виробити такий механізм, який не дозволив би Москві тероризувати світ, політики вважають, що краще вдовольнити дикунські претензії ординців. Менше шуму.

І це навіть не конформізм. Це політичний мазохізм, який матиме дуже негативні наслідки. Якраз для Європи.

Ми мусимо ще раз нагадати, що сучасний безлад в Україні не випадковий. І це – не тому, що Україна не спроможна впоратися з проблемами. Десятиліттями гебешна навалоч навмисне робить хаос. Приклад – армія, СБУ, «Беркут», зруйнована економіка, наука, здичавілий чиновник. А тепер ще й війна.

Крім того, у нас постійно винищувались ініціативні та ділові люди. Особливо ті, які могли б керувати державою. Убиті Гетьман, Щербань, Кирпа, Чорновіл, чудом врятувався Ющенко. А скільки загинуло журналістів, бізнесменів! Вони навіть свого (Кушнарєва) застрелили просто за те, що не хотів бути для когось маріонеткою.

Захід відгукувався співчуттям... і продовжував гнати в Росію щоденно мільярд доларів.

Ці слова не для того, щоб дорікати комусь чи звинувачувати когось. Бізнес є бізнес. Просто ми повинні розуміти, в яких умовах народжується Україна. Зі Сходу ворог, з Заходу – лицемірство.

Але мусимо бути об'єктивні – багато західних політиків таки допомагає Україні. Уже точно знаємо, що без допомоги західних держав президентські вибори 2014 року не відбулися б. Ми їм дякуємо. А ще

Продовження на 24 стор

«ПЕРОМ ПУБЛІЦИСТА»

більше віддячить історія, яка нащадкам скаже, що батьки й діди їхні жили в гідності і честі.

Правда, говорити про гідність, виходячи з того, що творить Москва, наївно. Там такого поняття не існувало взагалі.

Та ми про цивілізованих людей.

А саме вони успадкували від гідних своїх предків такі універсальні архетипи, як любов, ненависть, відчуття сорому, кохання та – і це дуже важливо – відчуття батьківщини.

Відчуття батьківщини сформовано у народів землеробської культури. Таке відчуття наповнює людину радістю, гордістю, виховує героїзм, спонукає до творчості. Нерідко – до самопожертви.

У кочівників відчуття батьківщини відсутнє.

Щоб зрозуміти, що відбувається у нас на сході, мусимо торкнутися психології і зробити маленький екскурс до начал. Зрозуміти трохи формування людського Я. Цебто, самоусвідомлення. Виходимо з того, що Я формується не усвідомлено (на інстинктах) та усвідомлено (на культурі).

Я, сформоване інстинктами, і Я, сформоване культурою – філософами: Я (інстинктів) і Я (культури), – вічно перебувають в антагонізмі. Навіть всередині Самого Я. У всіх народів. Гармонізуються конфлікти через творчість, соціальну активність.

(Наймудріше цей антагонізм сьогодні вирішують китайці – вони будують великі мости, складні залізничі, дороги, міста. Це не просто розвиток економіки і технології. Нація відчула на рівні підсвідомого, що так можна гармонізувати Я (інстинктів) і Я (культури).

Якщо брати росіян («русских»), то у них внутрішній конфлікт Я (інстинктів) і Я (культури) на загальнонаціональному рівні виражений слабо. Через слабе виявлення Я (культури). Тому й нема державних програм, які гармонізували б їх.

Але міжособистісний конфлікт у них виражається сильно.

Особини, у яких Я сформоване на інстинктах, проявляють себе агресивно. Для них існує один аргумент – власне бажання і вияв сили.

У цьому контексті ми можемо сказати, що Путін зробив для Росії більше зла, ніж міг би зробити найстрашніший ворог. Путін відсік

Я (інстинктів) від Я (культури) у суб'єкта, розбудив ниці поривання в мільйонів путіноїдів і перетворив їх на жорстоку масу, яка прагне руйнування. Це звідси, з Я (інстинктивного), незрозуміла Самому Я звіряча ненависть до всіх народів. Путіноїди не здатні до діалогу, не розуміють логіки.

Але ж агресія і ненависть так просто не зникають. Все це повернеться згодом на самих себе. Спрацює ефект бумеранга.

Тому особистостям, у яких Я сформоване на культурі, в Росії нестерпно важко. Тим не менш, вони проявляють надзвичайну мужність, силу волі і силу духу. Майбутнє за ними.

В українця Я (інстинктивне) і Я (культурне) теж перебуває у постійному конфлікті. Часто такий конфлікт закінчується якимось творчим здобутком, нерідко – шляхетним вчинком. Тут і козацтво, і Армія УНР, УПА, Майдан, Національна Гвардія, Добровольчі батальйони.

Гірший варіант – коли особистість втікає від конфлікту отих двох начал. Така втеча проявляється, здебільшого, через алкоголь, розпусту, безпримичну агресію або напакі – страх, байдужість до світу. Навіть, до власної долі. На жаль, і це ми спостерігаємо у себе.

Психотип росіянина («русского») формувався у кочових племен ще до Чингісхана, тож у нього, як у всіх кочівників, відчуття батьківщини не розвивалось.

У росіянина сильно розвинене інше – відчуття орди.

Відчуття орди – це якнайменший вияв індивідуалізму або відсутність його взагалі, зате розвинута колективна відповідальність (безвідповідальність – теж). Звідси – «общіни», «жїть міром», «братішка». Пізніше – колгоспи і радгоспи. (Уже відомо, скільки лиха вони принесли українцям).

Оскільки в поведінці ординця переважають брехні, лицемірство, нахабство, то він не має друзів серед інших народів.

Тому ординець творить фрази. Щоб сховатися за них.

Скажімо фраза «русская цивілізація» нікому нічого не говорить, бо за нею нічого немає. Але для росіянина, «русского», це відчуття орди та винятковості. (Та це ще нічого. У XIX столітті москвини серйозно обговорювали, який термін їм

треба застосовувати «Русский Бог» чи «Россійский Бог»).

Грамотний апологет «русской цивілізації» ніколи не сприйме Канта, Бетховена, Верді. Максимум, на що він спроможний, – це процитувати кілька фраз Ніцше.

Саме тому у свідомості росіянина-ординця держава посідає головне місце. Але не як батьківщина, яка береже духовний досвід предків, а як функція. Для нього держава – це гігантська орда. У ній він відчувається безпечним. Все інше – другорядне. ССРСР, Росія – оце і є та орда, яка повністю замінює росіянину відчуття батьківщини. Де б не був ординець, він прагне, щоб з ним була його орда.

Тому росіянинові дуже важко натуралізуватися в інших країнах. Він хотів би, щоб та країна входила до його орди. Більше – він ніяк не може зрозуміти, чому, скажімо, Україна, Естонія чи Грузія не хочуть там бути.

У цьому контексті росіянин можна поділити на дві групи. Росіяни, що є спадкоємцями племен, які населяли Волго-Окський басейн, (мурома, мешчеряки, ерзя та інші) та росіяни – спадкоємці Орди.

У спадкоємців племен, автохтонів, сильно виражене почуття малої батьківщини (асиміляція не завжди вбиває відчуття приналежності до роду), у них присутнє милосердя, совість, повага до старших; спадкоємці Орди не розуміють ні малої батьківщини, ні батьківщини взагалі, не розуміють, що таке милосердя.

Вони просторікують про імперію, не розуміючи, що тої імперії ніколи не було – була деспотія. Імперія має цивілізаційні інституції. Англійська, австро-угорська, іспанська оставили за собою розвинені держави, Росія оставляє руїни. В імперії діють закони, в Росії – воля «пахана». В імперії влада передається, в Росії – в наслідок перевороту. Найчастіше – кровавого.

Ординці не знають, що таке свобода і що таке воля, тому вони не визнають право інших бути свобідними і мати власну волю.

Якраз серед них поширений потворний шовінізм, а відчуття орди набуває огидного прояву. Ординець переконаний, що місце, куди він зайшов – навіть випадково, – уже належить йому.

Це теж одна з причин паскудної поведінки за кордоном російських

«ПЕРОМ ПУБЛІЦИСТА»

туристів.

Якраз вони співають «І скільки мною пройдено, і скільки мной увідено – і всьо вокруг мойо», «Мой адрес – не дом і не улица, мой адрес – Советский Союз», відчуваючи себе не особистістю, а чиеюсь власністю. У даному випадку – власністю орди. Хай великої, але орди.

Ординці не визнають не тільки чужу культуру, вони не визнають культуру російську. Вона знаходиться поза їхнім розумінням. «Великая русская цивілізація», «русский мір» не має дотичного до російської культури.

Напад Москви на Україну – це не війна держав чи народів. Це війна світоглядів, які примиритися не зможуть ніколи. Уникнути її можна було тільки в одному випадку – якби Росією керувала нормальна влада. А це майже неможливо.

Для нас Україна – це відчуття батьківщини. Для них Росія – відчуття орди. Орди, що формується знеособленими, які, взявши в руки зброю, втрачають ознаки людини.

Тому між Україною і Росією має бути прокладена якнайміцніша стіна, а стосунки звужені до міжособистісних.

Ще одна проблема, яку наше суспільство ніяк не наважується зачепити, це міжнаціональні шлюби. У всьому цивілізованому світі міжнаціональні шлюби не є щось екстраординарне. Коли є кохання і закохані з повагою ставляться до культури партнера, пам'яті його предків, шанують їхні могили, поважають героїв, то автоматично зникають усі питання.

В іншому випадку – це нотаріально завірена оборудка, яка нічого спільного з сім'єю не має.

Шлюб українки з ординцем є проблемним на самому початку, як і шлюб українця з росіянокою, для якої українці це бандерівці. Думка, що «якось порозуміємось», є хибною. З ординцем можна порозумітись тільки в одному випадку, якщо ти відмовляєшся від себе. Інших варіантів не існує.

Нерозуміння або несприйняття цінностей партнера ніколи не зближить людей. Навіть, якщо вони були закоханими. Рано чи пізно такий шлюб або розпадається, або ти стаєш ніким. Зберегти особистість, коли ти терпиш зневагу до пам'яті предків, неможливо.

Міжнаціональні шлюби нав'язав Мазепі Петро І. З того часу царизм, а відтак більшовизм ввели цю практику, як державну політику. Мета такої політики єдина – спосіб русифікації українців.

Ми мусимо бути об'єктивними, навіть, якщо це жорстоко, і говорити правду – зросійщувалися не кращі. Кращі зберігали гідність роду.

Хоча, були винятки. Але тільки у виняткових ситуаціях.

Майдан створив ще один прецедент – стали розпадатись деякі шлюби. Сім'ям, які не були побудовані на коханні й повазі до партнера, стало зрозуміло, що їхній зв'язок випадковий.

Багато українок збагнули нарешті, що їх використовували просто, як матеріал для ліжка, обурились і розірвали шлюб. А це вже оздоровлення.

Майдан породив ще один феномен. Про що б зараз ми не говорили, а мова зводиться до проблеми цінностей. А це вже парадигма, яка творить нову якість.

Говорячи про цінності, ми нерідко апелюємо до цінностей європейських. У цьому контексті маленький приклад.

Читаємо, що наші хлопці на Донбасі потрапили в облогу і їх розстрілює російська артилерія. Вони просять допомоги авіації, а їм відповідають: «Дорого».

Зрадники в Україні, звичайно, є – гебешна наволоч нікуди не ділась.

Але, Європо сита, ти хоч розумієш, якою плямою ляже на тебе на тисячоліття оте гидотне українське «Дорого»?

Не забувай, що ти дала світові право, філософію, високу літературу. Не забувай, що ти дала світові Рафаеля, Мікеланджело, Леонардо, Гайдна, Моцарта, Бетховена, Шуберта, Верді, Шекспіра, Гюго, Бальзака, Діккенса, Гете та інших велетів.

Європо, священні імена твоїх дітей покладають на тебе відповідальність... А ти ззираєшся на них...

Європо, ти забула сформульовану твоїми дітьми аксіому – домовляючись зі злом, ти заохочуєш його діяльність. Від себе додамо: домовляючись зі злом, ти стаєш його наповненням.

Ти ніяк цього не хотіла втямити, навіть побачивши, що в Україні за твій прапор гинуть люди. Європо,

вперше за твій прапор полягли в Україні.

Для тебе наша Небесна Сотня, як щось вельми незручне. Але не трагедія.

Тепер, Європо, ти вже маєш свої Небесні Сотні. Аж три. І це – трагедія.

Убиті в літаку 17 липня цього року – не випадок. Це жертва. Наслідок твоєї нерозумної поведінки. Європо, не забудь: ті три Небесні Сотні убиті зброєю, що зроблена за твої гроші.

Ти вже дві тисячі років говориш, що гроші не пахнуть. Гроші справді не пахнуть, але смерть, яка надто часто супроводжує ті гроші, пахне страхітливо.

Так, це акт терору. Акт нелюдів, з якими ти наполягала вести переговори. Замість того, щоб дати знекровленій українській армії зброю – а ти знала, що робили з нашою армією ставленики Москви, – ти змушувала нашу владу вести з недолюдками перемови. Тобі здавалося, так буде спокійніше.

Європо, коли політики заради зиску готові жертвувати своєю совістю, а цієї совісті у них уже нема, тоді вони свідомо чи не свідомо жертвують тими, у кого є ця совість. І

Три твої Небесні Сотні можуть пробудити почуття відповідальності та провини, а можуть залишитись не вшанованими – від тебе всього можна чекати...

Постав, Європо, пам'ятник загиблим. То не нещасний випадок. Загиблі – жертви війни зі злом. Війни, якої ти демонстративно не хотіла зрозуміти. Ті жертви – наступники нашої Небесної Сотні. Вони герої. Герої навіть немовлята й діти. Вони ж бо допомогли здерти маску з лица потвори. Правда, ти бачити того лица не хочеш. Вперто не хочеш. А раптом це зашкодить крамарям.

Тільки убитих тепер уже не сотні. Якщо узяти всіх убитих на нашій землі зброєю, що зроблена за твої гроші, то вже буде Небесний Полк.

Постав, Європо, пам'ятник Небесному Полку. Бажано, аби там були імена убитих, спалених, замучених. І підпиши: «Це жертви наших помилок».

Може, колись пробачиться тобі...

А тим, що загинули в літаку на українському полі, на місці трагедії світ поставить пам'ятник... Як тільки впевниться, що саме вони запобігли великій війні...

Ярослав Трінчук

Про того, хто не цар, а в короні, не годинник, а час промовляє, не сторож, а всіх будить

Коли буваю в гостях у замиському будиночку співробітниці і приятельки Наталії Кабакової, моїй радості немає меж. Для Наталії та її чоловіка Юрія важливий не лише охайний і доглянутий двір з квітниками – візитна картка невеликої земельної ділянки, але й сам внутрішній колорит котеджу. В оформленні кожної кімнати відчувається особливий смак господині і її пристрасть до колекціонування.

Пані Наталія захоплюється вирощуванням екзотичних кімнатних і садових квітів, цікавиться ландшафтним дизайном і збирає колекцію керамічних фігурок півнів, а також посуд і різне домашнє начиння із зображенням цієї птиці. Чому ж саме півні наповнили життєвий простір героїні нашої оповіді?

Але про все по порядку. Скажу по правді, що до моєї першої зустрічі з Наталією мені також завжди подобалися півні, але більше з літературного і фольклорного боку. Саме півень, відважний ватажок, веде нас у чарівний світ народних уявлень, легенд, оповідей. Образ півня в традиції українського світогляду непересічний. «Голосисте горлечко, золотий гребінець, шовкова голівонька, масляна борідонька» – говорять про нього в казках. Народ склав про півня загадки, приміром «Гребінь маю – та не користуюсь ним, шпори маю – та верхи не їджу».

У народних уявленнях образ півня багатозначний, часто навіть парадоксальний. Півень – гордовитий красень і чепурун, бравий командир і відважний ватажок. Він хоробрий і доблесний воїн, але й часто задержуватий хвалько. Півень – справний хазяїн, щедрий і привітний господар. Він енергійний і життєрадісний, надійний охоронець і пильний сторож. В цьому його життєва сила та міць.

У міфологічній традиції багатьох народів півень – птах, пов'язаний з сонцем: він не тільки сповіщає про початок дня, але є провідником сонця в річному та добовому циклах. Як і сонце, півень володіє даром всевідання, надійно пильнує день. Півень – земний образ, трансформація небесного вогню – сонця. Він охороняє від небезпеки, розганяє своїм криком нечисту силу, відлякує біду. Згідно з народними уявленнями, нічні привиди зникають з першим криком півня. Він вітає схід сонця, обертає до втечі сили зла та тьми, пильнує безпеку. Золочений півень охороняє дзвіниці в час темряви, коли мовчать дзвони.

Ваза для квітів у вигляді півня

Виявляється, пані Наталія також знає про півнів все, тому що за гороскопом вона народилася саме в рік цього птаха. Тож сам Бог велів моїй приятельці збирати керамічних півників, а коли колекція розрослася – оформити ними оригінально кімнати. І не просто так, а в українсько-прованському стилі, бо цей птах є ще й символом французького Провансу.

Будиночок складається з двох дуже затишних спальень і просторої кухні-їдальні. Кожна спальня по-своєму симпатична, має свій колір і назву: «макова», «бузкова». І більшість аксесуарів тут відповідають назві. Наприклад, в «бузковій» – фіолетові килимки і штори на вікнах, лаванда в вазах, на панно і гобеленах. Чим не Прованс?

Але найбільше мені сподобалася кухня-їдальня, де господарі вміло поєднали український і прованський стилі. Стіни приміщення світлі, столи з натурального дерева, м'яке світло солом'яного абажура, вазочка з намальованими соняшниками. До речі, ця сонячна квітка – одночасно один із символів як України, так і Провансу – красується і на клумбах біля котеджу.

Але найцікавіше – предмети «півнячої колекції» – присутні по всіх кутках. Невеликі гобелени з півнями, вішалка з зображенням курячого сімейства, керамічні й фарфорові півники й курочки (емності для спецій), годинник із зображенням цього птаха у стилі декупаж, і навіть настінний дзвіночок з півнем!

Господиня відшукує «українсько-прованського» представника фауни скрізь, де тільки можна: і на Озерці, і в дорогих посудних бутиках. Спочатку перевагу вона надавала єдиній кольоровій гамі колекції. Але останнім часом у неї з'явилися вироби, які дещо відходять від усталених фарб. Наприклад, нещодавно я знову побувала у пані Кабакової в гостях і милувалася буцімто й звичайними, але в той же час оригінальними суповими мисками у

Автор в гостях у замиському будинку Наталії Кабакової

Наталія Кабакова народилася у рік Півня

півнях, чимось схожих на петриківських.

З'явилася у Наталії багато нових функціональних предметів у формі півників, наприклад, глиняна ваза, дозатор для рідкого мила, футляр для кухонної мочалки, емності для цукру, солі, чаю тощо. Мальовані птиці з червоними гребенями красуються й на дорогих тарілках, блюдцях, чашках, керамічному панно. І ще один нюанс – півні й курочки на скатерті й серветках – повністю переносить нас у світ українсько-прованського стилю.

Науковий співробітник Національного гірничого університету Наталія Кабакова впевнена, що кожен може

Півнів з колекції можна зустріти у всіх кутках кухні-їдальні

зібрати у себе вдома або на дачі таке товариство півнів. У їхньому колі, підкреслює жінка, добре відпочивається, з'являється наснага і підвищується настрій після трудових буднів.

Кожен день з віку до віку півень надійно і радісно сповіщає про новий день, співає про сонце, світанок, про життя, про нові справи... Так було, так є і так буде завжди...

Валентина Шабета
Фото автора

«З ІНШИХ ВИДАНЬ»

Сповідь

На ім'я голови сільської ради села Н. Заліщицького району із східної України прийшов лист такого змісту: «Я, колишній солдат спецгрупи НКВД, яка під маркою бандерівців у 1944-1945 рр. проводила масові вбивства невинних людей на Тернопільщині. Наша група позбавила життя не один десяток людей, яких ми вбивали ніби за симпатії до радянської влади. І ось нині, на схилі літ, стоячи над могилою, хочу висповідатись, розповісти правду, хто в дійсності проводив оті криваві дії. Мені привиджуються ті нещасні, які просили в нас пощади, але пощади їм не було... Часто у снах чую крик чотирирічного хлопчика: «Не бий мого татка!!!» Він вирвався із рук нашого старшина, при тим укусив його за палець. Тоді старшина вхопив хлопчика за ніжки і з усього маху вдарив ним об стінку головою... Мозок із розбитої голови дитини бризнув по хаті на нас, на наші руки, на обличчя...

Я за той час розстріляв двох сестричок 10-12-ти років... Вони заціпеніли від жаху і навіть не зрозуміли, що відбувається. Батько і мати на колінах благали нас, щоб ми пощадили хоча б дітей і

теж не розуміли, за що їм така кара, просили: «Хлопці, схаменіться, ми ж нічого не винні...» (Вони думали, що ми бандерівці). А ми звинувачували їх у тому, що їх старших два сини пішли на фронт. Хоч ми добре знали, що людей призовного віку забирали силою, не питаючи, хоче хтось іти на війну чи ні.

Таких випадків було багато. Але мені запам'ятався особливо оцей... Голос того хлопчика: «Не бий мого татка!» Зойки нещасних сестричок та їх батьків останнім часом переслідують мене вдень і вночі... Пішов я у церкву і висповідався... Старенький священик зблідлими устами прошепотів: «Сину, великі твої гріхи, але оскільки ти каєшся і що тебе змушували скоїти такий гріх твої командири, я ж священик можу дати тобі розгрішення... І дам, але тільки тоді, коли ти напишеш у ті села, де ви проливали невинну кров, та ще й під чужу марку». Я знаю, пане голово, що цього люди не простять мені ніколи – надія тільки на Бога... Адже ішов я убивати людей не сам від себе... Це ваші, наші командири-чекісти змушували нас... Завжди, коли ми, солдати, відмовлялися когось убивати, погрозували: «Хотіте бити чистенькіми?! Растреляєм саміх як собак!!!» Ми боялися один одного і ніколи поміж

собою не обговорювали свої вчинки, навіть під час пиятики... Але коли через якийсь час наш старшина по необережності сам у себе вистрелив з автомата і в муках помер ми мовчки переглянулися та немов проговорили: «Оце тобі, гаде, за тих невинних людей, за того хлопчика...» Хоч у самих теж руки були у крові... Розкажіть, пане голово, усім у селі про мого листа... Хай знають люди, хто насправді знищив їх сусідів... Не бандерівці, ні! Це ми, чекісти, так криваво провокували наших людей. А винна тому сатанинська, кривава, радянська влада».

P.S. І треба ж, головою сільської ради був якраз син одного із братів, які пішли 1944 р. на фронт, батьків, яких, сестричок і братика було знищено нелюдими-чекістами у березні 1945 р.

Ридає, читаючи листа головою і в розпуці бие кулаками об стіл... У неділю пішов до церкви і на справді покаявся за свій гріх, що протягом багатьох років він і його родина носили в серці образу, і гнів, що проклинали невинних героїв повстанців, які полягли у боротьбі за волю України... До смерті їх родини, як нарешті вияснилось, не мали ніякого відношення. На сповіді ридали обидва; голова і священик.

Газета «СВІТЛО»

Олег Андрішко: «Сьогодні відчуваю в собі сили не спи- нятися й відкривати далі духовні острови в океані рідного народу»

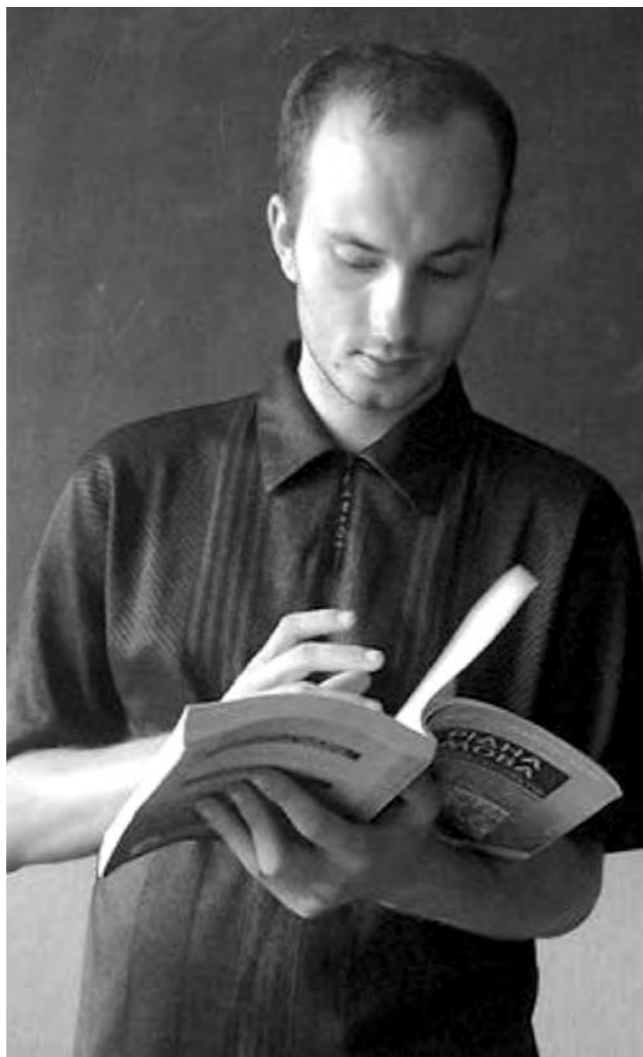
«Поетопрозаїк із Дніпропетровська, відсутність совісті якого дозволяє йому писати про все, що заманеться. Він майже ніколи не критикує зміст чужого, але за мовні огріхи готовий придурити будь-кого, якщо ці помилки знайде» - так представляє себе широкому загалу філолог, вчитель однієї з дніпропетровських шкіл, поет та просто цікавий співрозмовник Олег Андрішко.

- Пане Андрію, чому Ви пов'язали своє життя з філологією?

- В третьому класі (це був 2000 рік) я почув від учительки, що хтось зі старшокласників спробував писати вірші. Коли прийшов додому, то сам створив примітивний чотиривірш про весну (так уже сталося, що на календарі тоді було 9 березня - день народження Кобзаря). Наступного дня я зачитав своє «творіння» перед класом і одержав п'ятірку. З того часу все й почалося. У старших класах мою цікавість до письменства, до художнього слова допомагали розвивати вчительки української мови Галина Іванівна Литвиненко та Тетяна Володимирівна Ігнат'єва, а згодом мені вдалося сьорбнути трохи слави після перемог на обласних етапах конкурсу імені Петра Яцика та на олімпіаді з рідної мови. Потихеньку моя творчість теж почала досягати обласного рівня, тож зі спеціальністю визначився заздалегідь.

- Ви називаєте свою діяльність «просвітницький націоналізм» - чому?

- Українське має стати світовим брендом. Не буду оригінальним, коли скажу, що гідно репрезентувати досягнення своєї нації може лише патріотично сформована людина. Однак тут зіштовхуємося з кількома проблемами: недостатньою рекламою національних здобутків; невмінням вести правильну інформаційну політику, що особливо актуально сьогодні; від'їздом талановитої молоді з країни внаслідок неможливості самореалізуватися; відлунням минулої епохи: бюрократією й корупцією. Світ і досі мало знає про Україну, а деякі імена (Ігор Сікорський, Ілля Мечников тощо) асоціюються з іншими державами. Саме тому нині перед учителями, діячами культури, вченими, патріотами стоїть надзвичайне завдання - правильно просвітити й виховати Українця. Ми маємо що

показати світу, але насамперед ми маємо показати це собі. Можливо, тоді й усвідомимо, що поряд з нами живуть митці світового рівня, як-от Іван Марчук. Тож повторюся: просвітницький націоналізм має використати всі можливості реклами.

- Ви викладаєте в школі. То як на Вашу думку, чи повинен вчитель давати учням щось більше, ніж шкільна програма: світогляд, моральні норми, політика, національна свідомість?

- Звичайно ж, у кожного вчителя значно більший життєвий досвід, який він може передати учням. Згадаймо хоча б давньогрецьких філософів-наставників: Антифена, Сократа, Платона і т.д., які виховували насамперед свідому людину з усталеними моральними нормами. Всі ці мудреці мали різні погляди на життя, людину й суспільство, але в цьому, можливо, й полягає призначення істинного Вчителя: з безміру думок і бачень донести учневі саме ті, які примусили б його розвиватися, дискутувати, шукати себе. Та й гарна освіта без світовідчуття й переконань - ніщо. Можна бути сто раз начитаною людиною, фахівцем, але з черствістю, чорною душею й нігілістичними поглядами. Згадаймо, що ті ж таки грецькі мислителі не завжди вміли писати, але до їхніх думок і на їхніх погля-

дах виховувалося не одне покоління вдячних нащадків. З іншого боку, навіть найдобріша, найвихованіша людина ризикує загубитися в сучасному світі без належних знань. Тож усе залежить лише від учителя: наскільки він прагне сформувати з учня Людину, настільки суспільство таку Людину й отримає.

Та й, ніде правди діти, нинішня шкільна програма далека від досконалості. Принаймні, програму з літератури я змінив би щонайменше наполовину, адже нині багато творів та авторів, що могли б формувати національну свідомість учня, навіть не розглядаються. Насамперед, хотілося б, аби дядьки й тітки з міністерства внесли до програми такі шедеври, як «Козацькому роду нема переводу...» О. Ільченка чи «Ірїї» В. Дрозда, а далі - й інших достойних авторів - Є. Гуцала, Г. Чубая, І. Костецького, В. Земляка, М. Руденка, М. Яцкова тощо.

- Чим для Вас особисто став Майдан?

- Сталося пробудження: нарешті українці згадали, що вони - велика Нація. Гадаю, кожному хочеться жити в багатій державі без корупції, свавілля чиновників, в державі з високим рівнем освіти, культури та медицини, в державі з екологічно чистими продуктами та передовими технологіями, в державі, де сусід не проклинатиме сусіда, відгороджуючись високим металевим парканом життя та ще вищим парканом байдужості. Зрештою, всього цього ми можемо досягти, адже моє покоління виросло й сформувалося в незалежній Україні, чимало моїх ровесників поклали голови на Майдані та в зоні АТО, утверджуючи своє право на волю й справедливість, та й природних і людських ресурсів маємо вдосталь. Також не можу не помітити, що останнім часом наш Січеслав дедалі впевненіше «прапоріє» синьо-жовтим кольором, а на вулицях усе частіше чути українську мову й видно вишиванки. Сподіваюся, цього разу ми таки станемо Нацією, яку поважатиме й знатиме світ, і більше ніколи при згадці про українців не повторяться слова А. Ейнштейна про І. Пулюю - справжнього, але незаслужено забутого першовідкривача рентгенівських променів: «Хто стоїть за вами, русинами, — яка культура, які акції? Прикро вам це слухати, та куди дінешся від своєї долі? А за Рентгеном — уся Європа».

- Ви пишете прозу та вірші, що Вас надихає? Чи бачите себе у майбутньому як письменника – поета?

- Надихає рідна земля, люди, вчинки яких часто висвітлюються в моїх творах. Але зазвичай пишу всім на зло. Я не зараховую себе до жодного напрямку й у творах хочу бути собою - незалежно від волі видавців та моди. Зізнаюся чесно (можете назвати це манією величчя), що хочу Нобелівську премію, тож у майбутньому сподіваюся реалізуватися як письменник, але це вже покаже час. Принаймні сьогодні відчуваю в собі сили не спинятися й відкривати далі духовні острови в океані рідного народу.

Підготувала Мирослава Борхес

БАЛАДА ПРО НЕВЧАСНО ВИПИТЕ ВИНО

Нам кажуть: істина - в вині,
Та де ж воно? Повипивали...
Тому й не солодко мені:
Нам кажуть: істина - в вині.
О, лиш не впасти б на війні:
Брехні облоги і навали.
Нам кажуть: істина - в вині,
Та де ж воно? Повипивали...

БОРГ
записати б
кожну соту
чи принаймні кожну тисячну
думку
зі щоденного безміру думок
цього стало б на вибух

але шматуємо
чистий аркуш душі
і скубемо волосся
від безсилля чи безуму

вмикаємо ящик чекаючи
доки скажуть

де посадити дерево
кому збудувати палац
і як виховати яничара
агов

позичений розум
кайданить найменшу звинув

коли ж припинимо жити в борг?

СОН РЯБОЇ КОБИЛИ

Є сни про біль і про бій,
Є сни про щастя й про сало -
Снився кобилі рябій
Край, що його не було.

Снився старій перелаз,
Райдуга над перелазом,
А ген за нею — Парнас
І сонцекрили Пегаси,

Снився їй світ без гуза -
Степу і волі достоту! -
Снилась планета чужа
З пашею без осоту;

Там не лунає шансон,
Там не напружують жили.
Жаль, що все це — тільки сон
Вічно рябої кобили.

Про Україну: історії і особистості

Пабло Пікассо був у захопленні від робіт української художниці Катерини Білокур (1900-1961рр.). Коли в 1954 році він побачив її роботи на виставці, то сказав, що вони геніальні і порівняв Катерину Білокур з відомою всьому світові художницею Серафін Луїс.

Одна з найвідоміших у світі різдвяних пісень — це «Щедрик», народна пісня, записана українським композитором Миколою Леонтовичем. Світ знає її як Carol of the Bells або Ring Christmas Bells. На Youtube різні виконання «Щедрика» набирають мільйони переглядів.

Під час англо-бурської війни (Південна Африка) в 1899-1902 рр. командир одного з загонів бурів, українець Юрій Будяк, врятував від розстрілу одного молодого англійського журналіста. Згодом останній допоміг Будяку вступити до Оксфордського університету. В 1917 році Юрій працював в уряді Української Народної Республіки. В 1943 році Юрій Будяк помер в радянському концтаборі. Англійського журналіста звали Вінстон Черчилль.

На момент проголошення незалежності в Україні налічувалося 19,4 млн свиней. Сьогодні їх удвічі менше — 8,3 млн. Не дивлячись на репутацію салоїда, середньостатистичний українець з'їдає всього 18 кг свинини на рік. Це втричі менше, ніж звичайний німець.

В Україні поблизу Нікополя, на косі біля річки Лапінки, на одному з рукавів Дніпра можна побачити, а точніше почути явище, що рідко зустрічається у світі, — співучі піски. «Спів» цих, мабуть, найдивніших пісків чути після дощу,

коли верхній шар злипається і утворює крихку кірку. Крокуючи нею, можна почути звуки, подібні до свисту повітря, випущеного з автомобільної камери.

В містечку Бердичів (Житомирська область) в костелі Святої Варвари 14 березня 1850 року місцева красуня Евеліна Ганська була повінчана з Оноре де Бальзаком. У цьому ж містечку тривалий час жив Фредерік Шопен, який крім написання музики також керував роботами з реставрації тамтешнього органу.

Можна було б зібрати словник українських прізвищ, спотворених у ході русифікації російськими чиновниками. Так, український рід Чехів у XIX столітті став чомусь Чеховими. Дід А.Чехова ще був Чехом. Сам А.Чехов писав, що дід його — українець. Досить кумедно Дейнеки перетворились на Денікіних. Козаки Розуми стали Розумовськими, Чайки стають Чайковськими. Дід Петра Чайковського, великого композитора — Петро Чайка — закінчив Києво-Могилянську Академію і його як медика російський уряд відрадив штаб-лікарем у Вятку. Ймовірно, українська атмосфера в родині Чайковських збереглася набагато краще, ніж у Чехових, бо з 24-річного віку майбутній композитор майже щороку по кілька місяців жив в Україні, де написав понад 30 творів, серед яких — опери «Коваль Вакула» («Черевички»), «Мазепа», пісня-романс «Садок вишневий коло хати», дуєт «На вгороді коло броду» на слова Т.Шевченка. В жорстокі часи наступу імперії на українську мову він домагався постановки «Тараса Бульби» М.Лисенка, використав у своїх творах багато українських народних пісень.

Серед тих, хто відцурався свого народу, — відомий письменник, українець за походженням... Федір Достоєвський. Рід Достоєвських походив з села Достоєва біля Пінська (українсько-білоруське порубіжжя). Один з Достоєвських стає ієромонахом Києво-Печерської Лаври і в 1647 році бере участь у виборах чергового митрополита. Цікаво, що серед Достоєвських, які жили на Поділлі, найбільше було представників духовного звання. Андрій Достоєвський був священником української уніатської церкви. Він був дідом письменника Ф.Достоєвського. Син Андрія посварився з батьком і братом і подався в Москву. Звали його Михайлом, і як спомин про родину й Україну він узяв із собою, зберіг і передав своїм синам власні

«СТО РЯДКІВ ПРО КНИГУ»

Др. Василь Дмитріюк
«Дорогами війни і миру»
Спомини з додатком матеріалів до історії сім'ї

Подорож у минуле...

українські поезії. Донька великого письменника згадує: «...поетичні здібності були вже в українській родині мого батька, а не були дані щойно через мою матір-москвичку, як припускають літературні приятелі Достоєвського». Шкода, що Ф.Достоєвський не став в обороні України.

Цього в принципі не можна сказати про В.Маяковського. Поет гостро критикував москалів: «Товаришу москаль, на Україну жартів не скаль». А ще нагадував, що москалі з історії України знають лише Шевченка, Тараса Бульбу, борщ і сало («Знань у росіянина не глибока товщ»). Зате дуже полюбляє такий «брат» «дурницю зморозить, викладе весь вантаж розумовий: візьме й розповідь зо двоє курйозів — анекдотів української мови» (цитуюмо, до речі, в перекладі Л.Первомайського). «Вивчіть цю мову!» — звертається поет до... чи не глухих? До речі, він про себе писав: «Я з діда — козак, з другого — січовик». Дослідники вказують, що українські роди Маяковських пішли, ймовірно, від тих козаків, які стояли на сторожі на курганах, при маяках, що підпалювались у разі татарських нападів.

На жаль, й українці Ріпи перетворилися на Репіних. Хоч Ілля Репін, який народився на Харківщині, все ж зберіг своє відчуття належності до українців й малював себе у вигляді козака, що спирається на гармату. «Час вже подумати про український стиль у мистецтві», — відзначав митець. А проте він не лише говорив, а й створив чимало творів на українську тематику, приміром, «Запорозькі пишуть листа турецькому султану» — він намалював два варіанти цієї картини.

У 1931 році в СРСР українців було більше, ніж росіян. За шість років зникло 55 мільйонів.

Така цифра вказана у книзі «На великій стройке», виданій 1931 року в Ленінграді. Такі ж дані подані у першій радянській енциклопедії 1926 року. Ні цієї енциклопедії, ні книги немає в жодній бібліотеці в Україні. Вдалося відшукати «На великій стройке» у Москві. Нам надіслали копії, на яких добре видно цифри 81 мільйон. Слід зазначити, що сюди не ввійшли українці Галичини, яка перебувала у складі Польщі. Вже наступний перепис населення 1937 року вказує, що українців в СРСР є 26 мільйонів.

- Куди поділися всі інші? Знаючи такі цифри, ще жахливішими постають репресії 1930-х років.

Власн.Інформ.

В серпні 1944 року родина д-ра Василя Дмитріюка, разом з кількома сотнями інтернованих, під військовою вартою переїхала польсько-німецький кордон в німецьких товарних вагонах, які котилися у невідомому для своїх примусових пасажирів напрямі. Потяг їхав із Варшави, де продовжувалися бої німецького війська з завзятими польськими повстанцями. Як виявилось пізніше, нас везли до німецького концтабору в Маутгаузені. Так почалась еміграційна епопея цілої нашої родини. Точно 62 роки пізніше, у серпні 2006 року, ми, з дружиною і цілою родиною, перелетіли німецькою авіалінією над цією самою околицею. Щоб відвідати рідну Батьківщину і показати дітям той край, з якого походили їхні предки.

Маршрут подорожі — це віхи на шляху, яким мандрували наші батьки, прямуючи до своєї життєвої мети. Отже у Києві, який саме святкував 15-річчя Незалежності, відвідали Богословську Академію Київського Патріархату, Михайлівський Золотоверхий Собор та монастирський комплекс, де протягом кількох місяців 1918 року жив мій батько Василь, займаючи одну кімнату разом зі своїм братом Карпом. Відтак Канів та Чернеча гора — місце дороге кожному українцеві, а особливо Василю Дмитріюкові, який виріс з Шевченковим «Кобзарем», як зі своїм національним дороговказом. Дальше Львів, Луцьк, Берестечко, Почаїв, врешті Кременець, в якому мій батько працював у 1930 році і де народилася моя дружина Слава. Тоді Холм, в якому батько вчився у Духовній Семінарії, а згодом і я — в українській гімназії, яка розміщалася у цьому самому будинку. Далі були Костомлоти — місце батькового народження, Кодень, і нарешті Тереспіль, де батько жив з родиною і працював аж до виїзду у Варшаву, у 1944 році.

Багато вражень, багато незабутніх споминів з давно пережитого відгукнулися в пам'яті. Саме тоді зродилося бажання увіковічити події, про які розказував батько, щоб немилосердний час не стер всіх слідів із цього, що було ним пережите, а для народу і нащадків залишилася картина його барвистого життя, з многогранним досвідом.

На щастя батько залишив декілька рукописів мемуарного характеру, а в родинних альбомах збереглися фотографії з молодих років, і копії документів, які ілюструють різні періоди його життєвого шляху. Не прийшлося також довго вагатися з рішенням про підготовку цих споминів до видання друком. Випадкові, але щасливі обставини звели мене з істориком Юрієм Гаврилюком, редактором журналу «Над Бугом і Нарвою» і дослідником націєтворчих процесів на Підляшші, та взагалі на українсько-польському та українсько-білоруському пограниччі. Він з великою охотою погодився зайнятися виданням цієї книжки, доповнюючи її архівним матеріалом про батька і його підляську «вужчу батьківщину».

І так передаю в руки читачів збірку споминів, доповнену знімками, документами і відомостями про інших членів сім'ї. Сподіваюсь. Що поміщений тут матеріал буде корисним вкладом в українську мемуаристику і гідним вшануванням праці д-ра Василя Дмитріюка на користь рідного українського народу, який він любив щирим серцем.

Володимир Дмитріюк, (США)

Як заєць ошукав ведмедя

УКРАЇНЬСЬКА КАЗКА

Був собі в одному лісі ведмідь. Та такий дужий та лютий!.. Піде було по лісі і душить та роздирає все, що здібас. Ліс був великий, і звірини в ньому багато, та проте страх пішов на всіх. Адже ж так і року не мине, а в цілому лісі душі живої не лишиться, коли бурмило буде так господарювати.

Рада в раду, присудили звірі вислати до ведмедя посланців і сказати йому: «Вельможний пане ведмедю! Що ти так знущаєшся? Одного з'їси, а десятох із злості роздереш і покинеш!.. Адже так до року, то й душі живої в лісі не стане. Ліпше ти ось що зроби: сиди собі спокійно в своїм гаврі, а ми тобі будемо щодня присилати одного з-поміж нас, щоб ти його з'їв».

Вислухав ведмідь тієї мови та й каже: «Добре! Але пам'ятайте собі: як мене хоч одного дня одурите, то я вас усіх пороздираю!»

Від того дня почали звірі день поза день ведмедеві одного з-поміж себе посилати. Почали кидати день у день жеребки: на кого впав, той і мусив іти до ведмедя і датися йому з'їсти.

Одного дня випав жеребок на зайця.

Перелякався бідний заєць... Та що було робити? Ходили другі, мусить і він. І не змагався. Тільки випросив собі годинку часу, щоб із жінкою, діточками попрощатися. Та поки жінку знайшов, поки всю сім'ю скликав, поки попрощались, та наплакався, та наобнімалися, то вже сонце геть з полудня звернуло.

Врешті прийшлося зайцеві рушати в дорогу.

Іде бідолаха до ведмежої гаври. Та не думайте, що йде зачям кроком-скоком, що біжить вітрові навздогін! Гай, гай! Тепер бідному зайцеві не до скоків. Іде нога поза ногу, іде та й постоєє та все рясні сльози втирає та зітхає так, що аж лісом луна йде. Аж ось бачить: серед лісу криниця кам'яна, оцямрована, а внизу вода глибока.

Стає заєць над цямриною, заглядає вниз, а його сльози тільки кап-кап у воду. Та й зразу повеселішав і аж підскачав з радості. В його голові з'явилася щаслива думка: якби це йому й самому від смерті врятуватися і всіх звірів вибавити від цього лютого та безрозумного ведмедя. І вже не плачучи і не зітхаючи, а щодуху біжучи, він поспішав до ведмежої гаври.

Було вже надвечір. Ведмідь весь день сидів у своїй гаврі та ждав, коли-то звірі пришлють йому когось на обід. Ждав і не міг нікого дїждатися. Голод почав йому докучати, і разом з голодом почала злість підступати під

серце. «Що ж це? — ревів ведмідь. — Що вони собі думають? Чи забули про мене, чи, може, їм здається, що одною вороною я маю бути два дні ситий? О, прокляті звірі! Коли мені зараз не прийде від них страва, то кленуся буком і берестом, що завтра скоро світ рушу до лісу і повидушуву все, що в ньому є живого! І одного хвоста не лишу!..»

Та минала хвиля за хвилею, година за годиною, а страва не йшла. Надвечір вже ведмідь не знав, що з собою зробити з голоду й лютої. В такому настроя застав його заєць. «Га, ти, помано, ти, хлистику, ти, гусяче повітря, — кричав на нього ведмідь. — Що ти собі думаєш, що так пізно приходиш? Та я тебе, такого комаря, маю цілий день голодний ждати?..»

Затремтів заєць, почувши ведмежий крик і люті ведмежі слова, та скоро стягнувся і, ставши на задні лапки перед ведмедем, промовив, як міг, найчемніше: «Вельможний пане! Не моя в тому вина, що так пізно приходжу. І звірів не можеш винувати. Сьогодні, в день твоїх іменин, вони, ще вдосвіта зібравшись, послали для тебе нас чотирьох, і ми всі вітром пустилися до тебе, щоби ти, вельможний паночку, мав сьогодні добрий баль». — «Ну, і що ж? Чому ж так пізно приходиш і де там тих троє?» — запитав ведмідь. «Трапилося нам дуже погана пригода, — мовив заєць. — Міркуючи, що в тому лісі нема іншого пана, крім тебе, йдемо собі спокійнесенько стежкою; коли із кам'яного замку вискочив величезний ведмідь та й до нас: «Стійте!» — кричить. Ми стали. «Куди йдете?» Ми розповіли по правді. «Го, го, — крикнув він. — Нічого з того не буде. Це мій ліс, і я не дозволю, щоб ви своїм м'ясом годували якогось прибуду, що тут не має ніякого права! Ви

мої, і я беру вас собі на обід!» Почали ми проситися, благати, почали говорити, що нині твої іменини, і дуже негарно буде, коли ти в такий день лишишся без обіду. Та де тобі! Ані слухати не хоче. «Я тут пан, — кричить, — і я один маю до вас право! І ніхто мені тут не сміє втручатися!» І взяв нас усіх чотирьох до свого замку. Ледве-ледве я упросив його, щоб хоч мене одного пустив до тебе. Тепер, вельможний пане, сам поміркую, чи ми винні тому, що ти сьогодні з голоду намлівся і що тобі далі робити».

Почувши це, ведмідь аж увесь найжачився. Вся його злість обернулася на того нового супірнику, що так несподівано став йому на дорозі. «Це ще який непотріб непотрібний посмів сюди вдертися! — ревів він, дряпаючи землю пазурями. — Гей, зайче, зараз веди мене до нього, нехай його розірву на дрібні шматочки!» — «Вельможний пане, — мовив заєць. — Це дуже могутній пан, страшний такий». — «Що? Ти думаєш, що я буду його боятися? Зараз веди мене до нього, побачимо, хто буде дужчий!» — «Вельможний пане, але він жне в кам'яному замку». — «Е, що там мені його замок! Веди мене до нього, вже я його досягну, хоч би він сховався на самий вершок найвищого дерева».

Попроводив заєць ведмедя до криниці та й каже: «Велика твоя сила! Бач, твій ворог як тільки побачив, що ти наближаєшся, зараз драпонує і сховався до свого замку». — «Де він? Де він?» — кричав ведмідь, оглядаючись навкруги і не бачачи нікого. «Ходи сюди і заглянь ось тут!» — мовив заєць і підвів ведмедя до криниці.

Став ведмідь над цямриною, глянув вниз — аж там справді ведмідь. «Бачиш свого ворога, — мовив заєць, — як заглядає із свого укріплення?» — «Я не я буду, коли його звідти не достану!» — мовив ведмідь і як не рикне з цілого ведмежого горла у криницю! А з криниці як не відб'ється його голос вдвоє сильніше, мов з величезної труби! «Та так? — скрикнув ведмідь. — Ти мені ще грозиш? Чекай же, я тобі покажу!»

Та за цим словом ведмідь бабах до криниці та й там потонув. А заєць скочив щодуху до звірів і розповів їм, яким-то способом він змудрував ведмедя і вибавив їх усіх від тяжкого нещастя.

Не треба вам казати, яка радість запанувала в цілому лісі.

«НАШІ ПЕРЕКЛАДИ»

Алекс Врубель

З чудовим польським поетом із Великобританії Алексом Врубелем я познайомився в Болгарії, у сонячній Варні, на міжнародному фестивалі поезії за участю знаних літераторів із 19-ти країн світу. Це яскраве свято щороку організує Слов'янська літературно-мистецька Академія. Алекс був душою нашого багатонаціонального товариства, ми з ним одразу ж подружилися й тепер постійно спілкуємося. Він — цікавий і шляхетний добродій. Мешкає в Лондоні, пише проникливі вірші й пісні, слова та музику. Засновник і лідер мистецької групи «КаМРе», яка об'єднує поетів, музикантів, вокалістів та фотохудожників. Організатор міжнародного фестивалю слов'янської поезії в Лондоні.

Сергій Дзюба,
український письменник,
лауреат Малої Нобелівської премії

Майдан — це слова, далекі від поезії.
Хата,
корівник,
гараж,
курник,
завтрашній,
літня кухня.

Майдан — це хрест,
що тоне в соняшниках.
Майдан — це хороша філіжанка кави
і молоко від пані Басі.
Майдан С.
Рай з концертом бджіл.
Це — Божена і Алек,
та бродячий пес.

СТРІЛА АМУРА

Трішки пивним, трішечки медовим поглядом
чіпаєш мої очі і губи.
Мов павутиною, обплітаєш мою волю,
щоб я тобі піддався.

У невинній усмішці, в дотику рук
таїться стріла Амура.
Так само гостра, незважаючи на минулі роки.

Відповідаю сіростю з відтінком зеленого.
Як у плавильному котлі змішуються кольори наших
поглядів, щоб, нарешті, вийшов один колір.

Цей колір — унікальний.
Він — тільки мій і твій.
Єдиний у Всесвіті.

ПОЦІЛУНКИ-ПЕЛЮСТКИ

Пелюстка на подушці в нашій оселі.
Можливо, прокралася в твоє волосся.
Ще пахне.
З куца біля літньої кухні.

З КНИЖКИ «ПІЩИНКИ ЧАСУ. ПОЕТИЧНА КОЛЕКЦІЯ»

МІЙ СВІТ

Мій світ іноді настільки маленький,
стиснений в куб.
Стеля, підлога, чотири стіни.

Не описати його вітром, пелюсткою троянди,
хуртовиною, хмарою, дощем.
Дерево в ньому не поміщається,
занадто тісний він для тигра.

У крихітному світі
між дотиком і ласкою
запах кави відвідує чотири стіни світу,
пробуджує kota, щоб муркотів оду любові.

ДЛЯ ЗАВСІДНИКІВ

Майдан складається з банальностей.
Запах липи,
спів жайворонка,
вапнякові стіни,
камін,
квіти,
каплиця,
криниця,
нахилений паркан,
старий серп,
підкова.

Вона супроводжувала нас
під час нашої близькості.
Безсоромна учасниця нашої ночі.
Завершення трикутника.

Пелюстки троянд
на вікні нашої спальні.
Ще вологі.
Напевно, їх приніс вітер із моря.
Цікаво заглядають усередину.
Погасимо світло.
А вранці, коли сонце нас освітить,
нічого не побачить...
Вже їх не буде. Їх змиє дощ.

Пелюстки каштана на лондонській бруквіці.
Це – майже травень.
Скільки вже років минуло з випускного вечора.
Скільки поцілунків-пелюсток
на твоє і моєму тілі.

НАЗАВЖДИ

Не питай мене: чому?
Не питай мене: за що?
Запитай мене: з якого часу?
Тоді тобі відповім: назавжди.

З миті, коли суцільна тьма
ще не знала сонця,
блиску зірок і місячного світла.

З миті, коли крихта тебе і крихта мене
тремтіла в пальцях творця
й чекала його дихання.

Оскільки в сценарії створення світу
вже спочатку написано,
що ти – моя,
і я – твій.

МОЇЙ Б...

У дотику твоїх рук
прихований вітер,
який розсіює похмурі думки,
що з'являються в недобрий час.

В обіймах твоїх рук
прихований дощ,
що змиває печаль з очей,
затмарюючи рум'янець світу.

У пестошах твоїх губ
прихований колір неба.
Волошки й блакить проникають у мої уста
й наповнюють по вінця моє серце.

Українською переклав Сергій Дзюба

Літературні пародії від Сергія Дзюби

БАЛАДА ПРО ЩАСЛИВИХ СЕЛЯН

*Багато є у нас талантів,
Бо без талантів тяжко жити.
І співаків, і музикантів
В селі зустрінеш кожну мить.
...Мадонна наша кози доїть,
Пече Ротару калачі,
А наш місцевий Челентано
Рубає дрова уночі.*

Василь Кузан

А в нас село – таки нормальне,
Тут можна жити залюбки!
Росте картопля сексуальна,
Є еротичні кабачки:

Хай дощ шкварчить, неначе юшка,
І від громів тремтить земля, –
Невтомний агроном Забужко
Усе досліджує поля.

Десь лічить бик в корови дійки
І півень курку полонив,
А зоотехнік Шкляр Василько
Смачних розводить кажанів.

Мойсей (Фішбейн) жене отару –
І вівці люблять пастуха!
А від інфекцій діють чари
Ветеринара Процюка...

Гасає Скиба на мопеді –
Доярками керує всяк:
Вони у нього – справжні леді
(Він за сумісництвом – відьмак).

А Москалець (чи просто Костик) –
Не просто пасічник – естет:
До нього музи ходять в гості
І, наче бджоли, носять мед.

А просто бджоли – лиш кусають:
І муз, і Костика у щось...
У що? – ми з Кузаном не знаєм,
Бо піддивитись не вдалось.

Ми – вічно молоді, голодні,
Нам «фішка» випала така!
І стережуть добро народне
Циганські очі Пантюка...

ЩИРО ВІТАЄМО

НАШОГО ПОСТІЙНОГО АВТОРА, ВІДОМОГО
УКРАЇНСЬКОГО ПИСЬМЕННИКА, ЖУРНАЛІСТА,
ПЕРЕКЛАДАЧА, ГРОМАДСЬКОГО ДІЯЧА
СЕРГІЯ ДЗЮБУ З П'ЯТДЕСЯТИЛІТТЯМ!
Зичимо усіх гараздів
І НОВИХ ЦІКАВИХ КНИЖОК!

Бористенівці

ТОСТ ПАРОДИСТА

*Я б тебе від клубу
Аж провів до неба.
Ти мене не любиш...
Так тобі і треба.*

Ігор Павлюк

Ніколи не мочу людей за гроші,
Бо — патріот, а не якась шпана.
Та ви мене не бійтесь, я — хороший,
А у Забужко просто кров смачна!

Вартую в гречці, зазираю в Лету,
Оту в бінокль впіймаю на льоту...
Я так люблю поеток і... поетів —

Мов п'явка ахіллесову п'яту.

І хоч ота чомусь кохає Верді,
А я для неї — лиш реп'ях чіпкий, —
Я п'ю... у вас, за вас, мої безсмертні,
Найкращий в світі зоряний напій!

БАЛАДА ПРО СТРАХ

*Без причини я сміюсь,
Без причини гірко плачу,
Щось у млі рожевій бачу,
Всіх люблю і всіх боюсь.*

Іван Франко

Отримавши життя чергову дозу,
Усім на показ виставивши сміх,
Нормальний чоловік сховає сльози,
А ти на вірші перетвориш їх.

Попробуєш на зуб химерне слово,
Погладиш вдячно, мов коштовну річ...
Тобі болить нестерпно від любові —
Як дівчині у першу шлюбну ніч.

Цей дивний стан, коли боїшся тиші,
Коли любов і біль не мають меж...
Від слова помирати найстрашніше,
Тим більше, коли знаєш, що не вмиш.

БАЛАДА ПРО ЗОЛОТІ РУКИ І НОГИ

*Я знову зіпсую
тобі світанок.
Я твої кошмар.*

Ніна Галан

Ти не нервуй — поніжся, мов Алсу, —
Все буде добре, бо уже вівторок:
Я борщ тобі у ліжко принесу
І навіть не спиткнуся, як учора...

Благаю, не дивися, як Муму, —
Хіба я схожий на того придурка?
Зі стелі павутину враз зніму
І не впаде на тебе штукатурка.

У мене, мила, — не один талант,
Тож посміхайся, наче на весіллі,
Бо не зламаю шафу і сервант, —
Я витру пил не так, як у неділю!

Мені на місці не сидиться знов,
Та й крісло до дірок уже просидів...
Я вимію підлогу з порошоком
І не заллю, як у четвер, сусідів.

Не загублю десь килим на світанку,
Мов котик, не співатиму пісень...
Радій, кохана, — тільки п'ята ранку,
І в нас іще попереду весь день!
А ноги самі несуть.

БАЛАДА ПРО ПОТЯГ

*Я губами тебе вимірюю
Іван Андрусяк*

Поети люблять будь-яку погоду,
Бо вирвуть вірші з надцупких лабет, —
У потязі вночі вродливу й горду
Я знов почну вимірювати Тебе.

Хай диха в спину навіть Бен Усама —
Всім треба їхати під шабаш дощу —
Я вимірюю всю Тебе вустами,
Ні міліметра знов не пропущу!

Це завтра розсварити так лукаво
Мадам-столиця схоче ще не раз...
Та буде потяг — знов, до Станіслава,
Який повірить і помирить нас.

ОДА КЛАСИКАМ

Уже готує Муза олів'є,
Купив і коньячок, і буженинку...
Як радісно, що ви у мене є —
Франко, Шевченко й Леся Українка!

Тримаю їх натхненно у руці,
І спрагло мрію про наступне свято, —
Яка прекрасна Леся в гаманці!
Шкода, щодня не видають зарплату...

БАЛАДА ПРО ДИКИХ ГУСЕЙ

*Віднині
Спить спокійно, дикі гуси!
Ви вдома, ви в Японії тепер.*

Кобаясі Ісса

Ліг на городі і дивлюсь увись —
Яке на Батьківщині небо синє!
Так хочеться заснути в Україні!
Й прокинутись в Японії колись...

БАЛАДА ПРО МУДАКА

*Своїми синіми очима
На мене не дивись, Мальвіно,
Ти маєш справу не з П'єро,
Ти маєш справу з Буратіно!*

Юрко Позаяк

Коли в Юрка світлину попрохав,
Себе у нього не знайшлося більше:
«Ти, головне, не переплутай вірші,
А знімок дай якогось мудака...»

Якийсь мудак ковтав «Вдову Кліко» —
Я все, що міг, тоді йому відрізав!
Залишив тільки вуса на мармизі,
Аби усі подумали: Юрко...

І всі тоді подумали: це — він!
І навіть він впізнав себе чудово...
На знімку був Левко. А, може, Льова, —
Хіба в журналах мало мудаків?!

В журналах їх таки — на різний смак,
Зникають, наче курява, безслідно...
А він стоїть, підморгує, мов рідний, —
Моїм Юрком увічнений мудак!*

*Абсолютно реальна історія. Зізнаюсь нарешті:
в антології інтимної лірики «Пастухи квітів», замість
світлини Покальчука, поряд із добіркою Юркових віршів,
знаходиться фото іншої особи. Кого? Чесне слово, не
знаю...

Сергій Дзюба

Кращі страви української кухні

Кролик тушкований з грибами і картоплею

Інгредієнти:

- 1 кролик,
- 250 гр. бекону,
- 400 гр. шампінйонів,
- 2 цибулини,
- 5-6 великих картоплин,
- 300 мл. бульйону,
- 1,5 ст. ложки борошна,
- вершкове масло,
- олія,
- сіль,
- перець,
- орегано.

Спосіб приготування:

1. Випатраного кролика поріжте порційними шматочками і обсмажте в олії.
2. Беконі, цибулю, нарізані кубиками, обсмажте до золотистого кольору.
3. Гриби поріжте шматочками, теж обсмажте разом із цибулею і беконом.
4. Борошно обсмажте в 1 ст. ложці вершкового масла, вилийте до бульйону, посоліть, поперчіть, додайте орегано і проваріть протягом кількох хвилин.
5. У гусятницю викладіть шматки кролика.
6. Бекон з цибулею, гриби і картоплю, порізані кубиками, залийте соусом і тушуйте на маленькому вогні близько 1 год.

Слачного!

Голубці з селерою

Інгредієнти:

- 1 капуста (близько 1 кг.),
- 1 склянка рису,
- 2 кореня селери,
- 2 морквини,
- 2 цибулини,
- 1 корінь петрушки,
- 100 гр. олії,
- сіль,
- перець.

Спосіб приготування:

1. У капусти виріжте середину, опустіть качан у кип'яток і залишіть, поки не вистигне.
2. Розберіть капусту на окремі листочки. На кожен листочок викладіть фарш і загорніть у вигляді конвертиків.

Приготування фаршу:

1. Рис відваріть і вистудіть.
 2. Цибулю дрібно поріжте і обсмажте в олії до золотистого кольору.
 3. Додайте решту овочів, натертих на крупній тертці і тушуйте до м'якості.
 4. Овочі змішайте з рисом.
 5. Посоліть, поперчіть і ретельно вимішайте.
- Голубці залийте підсоленим кип'ятком і тушуйте до готовності. Подавайте з томатним соусом.**

РЕКЛАМА

ШВИДКО
ЗРУЧНО
ПРЯМО В РУКИ

Найшвидший і найбільш надійний посилковий сервіс до України та країн СНД. Порівняйте терміни доставки пакунків через компанію MIST з другими компаніями і переконайтесь в цьому самі.

ДОСТАВКА КОРАБЛЕМ
 В Україну: 30-40 днів
 В Москву: 30-40 днів
 В Ст. Петербург: 35-45 днів
 Решта регіонів на www.meest.us

ЕКСПРЕС ДОСТАВКА ПОСИЛОК:
 В Україну: 3-5 робочих днів
 В Москву: 5-7 робочих днів

• ВІДПРАВКА АВІА І МОРСЬКИХ ВАНТАЖІВ
 • ДОСТАВКА АВТОМОБІЛІВ У КОНТЕЙНЕРАХ
 • УПАКОВКА І СТРАХУВАННЯ
 • ПЕРЕКАЗ ГРОШЕЙ ЗА НАЙНИЖЧИМИ ЦІНАМИ

1-800-288-9949 www.meest.us

Агрокорпорація СТЕПОВА – одна з найбільших і провідних корпорацій, яка займається повним циклом виробництва насіння. Місія корпорації полягає у наданні покупцю насіння кращої якості, яке відповідає найвищим європейським стандартам.

На сьогоднішній день «Степова» налічує понад 13 000 га землі, розташованої в східній частині України.

Компанія має сучасний логістичний центр, що забезпечує швидкість і зручність у своєчасному отриманні готового рішення з відвантаження насіннєвого матеріалу для наших клієнтів.

Україна, м. Дніпропетровськ,
вул. Калинова, 3

телефон: +38 (0562) 399-101

факс: +38 (056) 370-47-31

телефон: +38 (095) 794-79-38

E-mail: td.stepova@gmail.com

**Дніпропетровське обласне управління
лісового та мисливського господарства**

*Зелене майбутнє
Дніпропетровщини
в надійних руках!*

Наша адреса: м. Дніпропетровськ
вул. Набережна Перемоги, 38
Тел: (056) 726 - 21 - 75
Факс: 726 - 71 - 75
dnoulg_ohorona@dp.ukrtel.net

